

נועם זיזק

ז"ל ע"י מבין "יקרא קדישא" מורשת רבוה"ק
שבועת "רמות דוד" קרעטשניף - קריית גת

פרישת בלק תשפ"א + גליון כ"ט

גליון מיוחד !

לרגל יומא דהילולא קדישא
של רבינו הקדוש והטהור
מופת הדור והדרו
פועל ישועות בקרב הארץ
אדמו"ר ר' דוד משה
בן אדמו"ר ר' אליעזר זאב
מקרעטשניף זצוקלה"ה
זכותו יגן עלינו ועל כל ישראל

ט"ז תמוז תשפ"א

ז"ל זיזק קר דוד משה מקרעטשניף זצ"ל
ט"ז תמוז תשפ"א - תשפ"א

חשיפות ראשוניות ומלעדיות
הנחשפות לראשונה מתוכני
הארץ כיון האגרי לבית מבין
"יקרא קדישא" קרעטשניף - קריית גת
לרגל יומא דהילולא קדישא

האירו ברקים תבל
חשיפת גילת הזוהרת
של מטרת הביקור של
מלך ומלכת בלגיה בישראל

"מצדיק רשע ומרשיע צדיק"
חשדות לפלילים בהנהגה
השמירת של האדמו"ר
מקרעטשניף ברהזבורת

דברי אלוקים חיים
"נועם ישראל" מרבדה"ק זיע"א
...
וסיפורי הוד מפני השמועה
המתפרסמים לראשונה

ליל שב"ק פרשת בלק רשע"ג • שבת שלפני יומא דהילולא

"וירא בלק" (כב, ב).

כבר עמדו במפרשים אמאי נקראת הפרשה 'בלק' ולא ע"ש 'בלעם' הא רוב הפרשה כבלעם וכברכותיו איירי.

ונראה לפרש דהנה צריך ליתן טעם אמאי נענש בלעם "וזאת בלעם בן בעור הרגו בחרב" (לא, ח) הלא זו היא אומנתו בפיו לקלל או לברך הכל לפי הממון שנותנים לו, כדמצינו כבר הדיא מפרש חלמי (ברכות נו) "דמאן דיהיב ליה אנרא מפרש ליה למעליהוא, ומאן דלא יהיב ליה פתח ליה לגריעותא, אביי יהיב ליה זוזא פריש ליה לטיבותא, רבא דלא יהיב ליה פריש ליה לגריעותא", הכי נמי כבלעם שהלך להיכן ששכרו אותו לברכה או לקללה, וכיוצא קשה הא לבסוף הרי בירך את ישראל.

אך עונשו לא היה על הליכתו כדבר בלק כי אם על עצתו כשיטים, וכאח"ל "גדול המחטיאו יותר מן ההורגו", דבלעם היה רשע גדול מבלק, שהוא מיראתו חפץ רק לקללם "ואגרשנו מן הארץ" (כב, י) אך בלעם הרשע חפץ להחטיא את בני רח"ל, על כן אין ראוי שתקרא הפרשה על שמו.

♦ ♦ ♦

עוד יש לומר בטעם שזכה בלק שנקראת הפרשה על שמו, כיון שעל ידו נתפרסם האמונה במציאות הכורא ית"ש שלא סמך על "כוחו ועוצם ידי" על היילותו על טנקים וכלי מלחמה אלא חיפש כוחות רוחניים, זה שהוא מסט"א הוא עניין בפ"ע, "אולי ישד בעיני אלוקים וקבתו לי משם" (כב, כז) ממילא ממנו ילמדו בני ק"ו, ומה גוי רשע ברצותו להינצל ידע שאין לסמוך על כוחו, עאכו"כ בני יידעו שאין לנו על מי להישען אלא על

אבינו שבשמים, ומבלעדיך אין לנו מלך גואל ומושיע.

וזאת היתה עבודת אאמו"ר הרח"ק זיע"א לפרסם האמונה בהשי"ת ב"ה בכל העולם, ואף הקריב את חייו בעבוד זה אע"פ שידע היטב שע"י פעולתו הרי הוא מעמיד את חייו בסכנה, אעפ"כ היה מוכן למסור נפשו עבור כלל ישראל לחזקם באמונה ולקרב לבנם לאביהם שבשמים, שמעתי עובדא מאאמו"ר הרח"ק זיע"א (איני יודע ברור אם זה אמת אך וודאי יכול להיות כזאת אצל אאמו"ר) בשם זקנתי הרבנית הצדקנית מנדבורנא ע"ה אחותו הגדולה וחמותו של אאמו"ר, אשר טרם נסיעתו האחרונה לחו"ל לציון זקה"ק הרבי ר' מאיר זיע"א סיפר לה שנתגלה אליו אבה"ק בחלום כאומרו אליו שיש בשמים קטרוג גדול על כלל ישראל והצדיקים צריכים לקחת זאת על עצמם לכפר על הדור, ענית לו שהנני מסכים, גערה בו אחותו הלא הנך צעיר לימים וילדים רכים לך בביתך הלא ישנם צדיקים זקנים באים בימים, ויען אאמו"ר ויאמר לה אינני יכול לחזור כי כיון שנתתי את ידי לאבי הקדוש בחלום.

♦ ♦ ♦

"הוהוא אמר ולא יעשה
ודיבר ולא יקימנה" (כג, יט) זאג
איך איצטער א פשט 'הוהוא
אמר' שהקב"ה אומר 'ולא
יעשה' שאיראן לא יוכלו לעשות
מאומה, 'ודיבר' הוא ית"ש
'ולא יקימנה' שלא יהיה להם
שום קיום, יעזור השי"ת שכל
הגזירות הקשות והרעות
יהיו בטילים ומבוטלים אבי"ר.

עוד נראה לומר בטעם קריאת שם הפרשה בלק כיון שבפרשה זו טמון סודות גדולים ואף רמז בו ענייני הגאולה העתידה, כדי להסתיר כל זאת קראו שם הפרשה בלק, כאשר כן דרך צדיקי אמת כאשר מדברים מעניינים גבוהים ונסתרים הרי הם מסתירים א"ע ע"י דיבורים הנראים כפשוטים להמון העם כמו כדיווחתא וכדומה, עד שאין אחד מעלה על דעתו שעוסק בעניינים נשגבים.

♦ ♦ ♦

עוד נראה לומר בטעם קריאת שם הפרשה בלק, דהיא פרשה גדולה ונשגבה ועת רצון גדול מאוד שכל קללותיו של אותו רשע נהפכו לברכות כאשר הוא רמז בתיבת 'בלק' אותיות קבל לשון קללה בארמית, גם 'בלק' אותיות קבל, ירמז ל"קבל ברחמים וברצון את תפילותינו" שהוא עת רצון לקבלת התפילות.

♦ ♦ ♦

עוד יש ללמוד מפרשה זו שאסור ליהודי להתפעל מן אות או מופת, דהנה בלעם הרשע אפילו שהיה רשע מסט"א, והיה נביא ופעל אותות ומופתים ע"י אמרי פיו, ומזה לימוד למעשה לאדם להתרחק מן הסט"א כמו מאש.

♦ ♦ ♦

"לא איש א-ל ויכזב וכן אדם ויתנחם" (כג, יט).

זקה"ק מוהרא"ז זיע"א פי' הכת' 'לא איש א-ל' אדם אינו א-ל ואינו מלאך כי הוא רק בוד' ולפעמים נכשל בחטא, 'וכן אדם ויתנחם' דאח"כ הוא מתנחם ומתחרט על חטאו ושב בתשובה, 'הוהוא אמר ולא יעשה'

כל' בתמיהה וכי הוא עשה במזיד שאמר שאינו רוצה לעשות רצון ה', ודיבר ולא יקימנה' כל' בתמיהה וכי דיבר שלא יקיים מצוות התורה ח"ו, אלא אך בשוגג נכשל בהסתת היצר, וכיון שנחם ושב מחטאתו יקבלו השי"ת בתשובתו ונסלח לו מחטאתו.

ונ"ל לפרש ע"ד סרס המקרא ודרשהו וכאילו נאמר 'לא איש א-ל' רצ"ל דאין מדת הקב"ה כמידת בו"ד, מידת כ"ו הזיק את חברו והודה לו צריך לשלם אך מידת הקב"ה 'מודה ועוזב ירוחם, וזהו 'לא איש א-ל' דהשי"ת אין מידתו כמידת "איש" כ"ו כנ"ל 'ובן אדם ויתנחם' דאין אדם צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא, דהקב"ה ברא את האדם שיהיה לו בחירה בין טוב לרע ולפעמים נכשל בחטא ר"ל, אך 'ויתנחם' מתחרט על העבר ועושה תשובה 'ומודה ועוזב ירוחם', אך צריך לומר וידוי דברים 'ההוא אמר ולא יעשה' היינו חרטה על העבר וקבלה על העתיד שיקבל ע"ע ויאמר ששוב לא יעשה, שהוא מתנאי התשובה.

♦ ♦ ♦

"והנה איש מכני ישראל בא ויקרב אל אחיו את המדינית לעיני משה ולעיני כל עדת בני ישראל והמה בוכים פתח אוהל מועד" (כה, ו).

וברש"י "אמרו לו משה זו אסורה או מותרת א"ת אסורה בת יתרו מי התירה לך, והמה בוכים, נתעלמה ממנו הלכה" (הכועל ארמית וכו'), צריך לדעת האידן יקרה כזאת אצל מרע"ה אדון הנביאים שנתעלמה ממנו הלכה ברורה.

אך הענין דע"י האמונה של בני בצדיק ה"ז מוסיף כוח בצדיק, דכל כוח ומדרגת הצדיקים הוא ע"י "ויאמינו בה' וכמשה עבדו", אך אם ח"ו נפגם לבני האמונה בצדיק וגורמים חלישות הדעת נתרשלו ידיו, ואמור"ר הרה"ק זיע"א הקפיד ביותר שלא

יגרמו לו חלישות הדעת, כי אז מאבדים ח"ו את ישוב הדעת.

וכמאמר מרן הרה"ק מרוזין זיע"א "איבער איין מענטש מאכן מיר א טיש אין איבער איין מענטש מאכן מיר נישט קיין טיש", [בעבור אדם אחד אנו עורכים שולחן ופעמים בעבור אדם אחד אין אנו עורכים] כידוע אמר אימרה זאת כלפי זקה"ק מוהר"ם מנרבורנא זיע"א, וכיארד דברי קדשו דפעמים אדם א' אשר אין לו אמונה בהצדיק יכול לקלקל הכול, ע"י שגורם חלישות הדעת לצדיק.

אמור"ר הרה"ק זיע"א הקפיד ביותר שלא יגרמו לו חלישות הדעת, פע"א היה כליל ש"ק שהגיע לשולה"ט איש חסיד נכבד בר אוריין ובר אבהן [הנה אע"פ שמאות יהודים היו נכנסים אצל אמור"ר מדי יום כיומו להפקד בדבר ישועה ורחמים, אך בשב"ק בשולה"ט היו מתי מעט והיה חשיבות שהגיע היהודי הנ"ל] וכ"ק אמור"ר בתוה"ד סיפר העבודה מזקה"ק מוהר"א ז"ל מבאטשעטש זיע"א עם חתנו זקה"ק מוה"ר יחיאל מדורהוי זצ"ל שפ"א בישבו בשולחן הרגיש הרבי ר' לייזר וואלף שיש לחתנו התנשאות בלבו כלפיו, כיון שר' יחיאל היה מיוחס [נכדו של הרה"ק הבאר מים חיים ז"ע בן אחר בן] ואילו חותנו לא, נענה הרדא"ז "מיד האבן בכוח הייסן א דומם זאל זיך שאקלען", אמר ר' יחיאל "ווילן מיר זעהן".

פתח זקה"ק הרדא"ז ואמר "הייסן מיר דעם הענג-לייכטער זאל זיך שקאלן", ותיכף החל ה"הענג-לייכטער" [נכרשת] להתנועע אנא ואנא, לאחמ"כ אמר "הייסן מיר דער הענג לייכטער זאל זיך אפשטעלן" ותיכף נעצר בריגעא חדא, ואמר ע"ז זקני מוהר"ר דגדול נס האחרון מנס הראשון, דכתחילה היה עוד אפשר לתלות שהתנועע ע"י רוח וכדו', אך בעצירתו כפעם א' היה אות ומופת ניכר לעין כל, כיון שבדרך הטבע צריך לעמוד מתנועתו מעט מעט עד שנעמד לגמרי ואילו כאן נעמד כפ"א.

כשסיים כ"ק אמור"ר האי עובדא נענה אותו חסיד נכבד "איך גלייב נישט", א"ל אמור"ר "אז מגלייבט נישט קומט מען נישט" [אם לא מאמינים לא באים] ותיכף יצא הנ"ל החוצה בנויפה, ומזה רואים דע"י שבנ"י יש להם אמונה בהצדיק מוסיפים כוח ועוז לצדיק חוזכים לישועה, כאשר ראו אצל כ"ק אמור"ר שאלו שבאו באמונה תמימה נרשעו מברכותיו ואילו אלו שבאו לנסות וכו' כאשר בא כן ילך, עכ"פ אם ישנו אפילו אדם א' שמפקפק ואינו מאמין ה"ז גורם לחלישות הדעת ח"ו.

וזוהו הענין אצל מרע"ה דהכוח של הצדיק ע"י אמונת עם סגולה בו כדכתיב "ויתעבר ה' כי למענכם", וכיון שזמרי בן סלוא ושכטו היה להם קושיות על מרע"ה "בת יתרו מי היתורה לך" וכו' ע"ז גרמו שיבוא לידי חלישות הדעת רח"ל ונתרשלו ידיו, ע"י כן בא לידי כך שנשתכחה ממנו הלכה.

עו"ל דלמרע"ה נגרם חלישות הדעת דלא יכל לראות ולהבין ד"המה בוכים פתח האהל" (כה, ו) כלומר שכ"כ כוער כם אש היצר על אשר נבצר מאיתם למלא תאוותם.

♦ ♦ ♦

"וירא פנחס וגו', ויקח רמז בידו" (כה, ז).

איתא בגמ' (פנהדרין פב) "אמר ר' יוחנן ששה ניסים נעשו לו לפנחס", כבר הקשו המפרשים האידן פנחס מסר נפשו על ענייני קדושה, הא קיימ"ל בשו"ע (יד"ד סי' קנו סעיף א) דבכל התורה אמרינן יעבור ואל יהרג, חרץ מג' עבירות חמורות דבהם אמרינן יהרג ואל יעבור.

ונראה לכאר עפי"ד הש"ך (שם סק"ב) אם הוא אדם גדול וחסיד וירא שמים ורואה שהדוד פרוץ בכך רשאי לקדש השם, ולמסור עצמו אפילו על מצוה קלה, כדי שיראו העם לירא את ה', ולאחבו בכל לבם, ועפי"ז את"ש, דפינחס היה רשאי לקדש ה'

גם חרץ מג' עבירות חמורות, שהוא היה אדם גדול וחסיד ויר"ש, וראה שהדור פרוץ בקדושה שכל שכטו של שמעון נתקבצו סביב אהלו של זמרי בן סלוא.

ונראה להביא ראיה לדברי הש"ך מהגמ' בכרכות (כג.) "אמר ליה ר"פ לאביי, מ"ש ראשונים דאתרחיש להו ניסא, ומ"ש אנן דלא מתרחיש לן ניסא, אי משום תנוי וכו', ואנן קא מתני' וכו', ואילו ר"י כי הו' שליף חד מסאניה אתי מיטרא, ואנן קא מצערינן נפשין, ומצווח קא צווחינן ולית דמשגח בן, א"ל קמאי מסרי נפשיהו אקדושת ה' (אתרחיש להו ניסא), אנן לא מסדינן נפשין אקדושת ה'", ומיתי ראיה עלה מרב אדא בר אהבה, שראה אשה כותית הולכת בשוק עם מלבוש לא צנוע, קרע בגדה, (שחשב שהיא יהודית, לבסוף התברר שהיא כותית) שמו אותו הבגד ארבע מאות זוז ושלם, לכאורה קשה האיך מסר נפשו על ענייני קדושה הא

קיימ"ל דדווקא בג' עבירות חמורות יהרג ואל יעבור, אלא מכאן ראיה לדב' הש"ך, דראב"א היה אדם גדול חסיד ויר"ש, ורשאי לקדש ה' אף על שאר עבירות, ועלה קאמרי' בגמ' "מסרי נפשיהו" היינו על שאר עבירות אז דייקא "אתרחיש להו ניסא".

צריך האדם לידע, דעיקר ותכלית עבודתו להגיע למעלת ומדרגת מסירות נפש, אך אין הכוונה שיפשוט צווארו למען קדושת ה', אלא שיחיה עם מסירות נפש, כלומר שיעשה את רצונו ית' ולא יחשב דבר, אם יביא לו תועלת או נזק, או שימצא חן בעיני הבריות, אלא רצון הבריות"ש בלבד, כראב"א כשראה כותית הולכת בשוק עם מלבוש לא צנוע, אזי לא חס על כבודו, וקם ככבודו ובעצמו וקרעה, למען כבוד שמו יתברך, וזהו הפי' "מסרי נפשיהו אקדושת ה'", "זיך מתבזה זיין אויף כבוד שמים" [להתבזה לכבוד שמים].

וכך היתה עבודת אאמו"ר הרה"ק זיע"א, והיא היתה כל משאת נפשו לעבדו ית' עבודה תמה בלתי לה' לבדו, ולא היה איכפת ליה כלל מה יאמרו הבריות וכשהסיק בדעתו מהו רצון ה' התבזה על כבוד שמים, ועשה זאת בשמחה ובטוב לבב.

וזהו 'וירא פנחס' מה ראה, ראה שהדור פרוץ בענייני צניעות שכל שכטו של שמעון נתקבצו סביב אהלו של זמרי בן סלוא, ומחמת היותו אדם גדול וחסיד ויר"ש 'ויקח רמח בידו' מסר נפשו אקדושת ה' על ענייני קדושה שאינה מג' עבירות חמורות, כדאי' שם ו' ניסים נעשו לו לפנחס כלומר שהתבזה על כבוד שמים, עי"ז 'ותעצר המגיפה' אתרחיש להו ניסא.

♦ ♦ ♦

שולחן המטהור צפרא דשברא פרשת בלק רישע"ג שיחת קודש מרבית זיע"א על עבודתו בקודש של אביו רוק' זיע"א

פתח רבינו ואמר: דער הייליגער טאטע זכרונו לברכה איז גיוועהן א איש תם וישר ירא אלוקים וסר מרע, ער האט געדינט דעם אייבערשטן - בלתי לה' לבדו בהתפשטות מן הגשמיות, אי אפשר להמחיש את זה לאלו שלא זכו לראותו, עם כל זאת מוכרח אני להעביר את הדברים האלו לדורות הבאים למען ידעו דורותיכם שעוד בדור האחרון היה 'א ערלכער איד' שזכה להגיע למדריות נעלות ונשגבות עד לרוח הקודש ותחית המתים ועד בכלל.

בכל דרכיך דעהו

איני יכול לומר שהכרתי אותו אך מ"מ ראיתי אותו ומן המקצת שהבנתי הוא שכל המעת לעת היה דבוק בקונו, הן בעבודת האכילה, הן בשינה, הן בקבלת קהל, ואף אם לא קיבל כשדיכר עם בנ"א דברים הנראים כפשוטים כמו בדיחותא וכדומה, והן

כשצחק או כעס דיתחא דת"ח דמבחרין מדאה פנים כעוסות וכינו לקונו מיושב הוא, והן עסק התורה"ק ועבודה שבלב זו תפילה תמיד שם הוי"ה הקדוש היה חקוק לנגד עיניו, כמ"ש רבינו הרמ"א ז"ל ריש שו"ע או"ח "שויתי ה' לנגדי תמיד זה כלל גדול בתורה ובמעלות הצדיקים אשר הלכו לפני האלוקים".

בלתי לה' לבדו

ומכיון שכל רצונו לא היה אלא לעשות נח"ד לכוית"ש לכן כאשר הסיק בדעתו רצון ה' מהי, שוב לא חישוב דבר אם יביא לו תועלת או נזק או מציאת חן בעיני הבריות, דלא היה איכפת ליה כלל מה יאמרו הבריות, אלא רצון הבריות"ש כמ"ש רבינו הרמ"א ז"ל ריש שו"ע או"ח "ואל יתבייש מפני בנ"א המלעיגים עליו בעבודת ה'".

ונקדשתי בתוך בני

דער הייליגער טאטא ז"ל איז גיוועהן גרייט א ייעדע רגע אויס צו שטרעקן די האליץ פארן אייבירשטן'ס כבוד וועגן, (אבי הק' זיע"א היה מוכן כל רגע לפשוט צווארו למען כבוד שמו יתברך) בחי' ר"ע שאמר (ברכות סא:) "כל ימי הייתי מצטער על פסוק זה מתי אבא לידי ואקיימנו", וכל ימיו זכר את יום המיתה ושב על מעשיו, ולכן הרגשנו דהדברי אלוקים חיים שאמר בעריכת שוה"ט היה צוואה לדורות כאשר היה אצל הרה"ק הר"ד אלימלך מליזענסק זיע"א, שהוא לא כתב צוואה דהמשנה אומרת 'שוב יום א' לפני מיתתך', מקשה הגמ' 'וכי יודע אדם באיזה יום ימות', מתרצת הגמ' 'כ"ש ישוב היום שמא ימות למחר ונמצא כל ימיו בתשובה' (שבת קנ"ג ע"א), דהדא"ח שאמר בשוה"ט היה צוואה לדורות און דער זעלבע בחי' איז גיוועהן ביים טאטן.

איני יכול לומר דאאמו"ר הרה"ק זיע"א היה צדיק הדור כיון שלא הכרתי את כל אותו הדור אך בוודאי שהיה מצדיקי הדור, מ"מ בחי' עבודתו היה 'חוד בודא' לא היה לו בדומה בדורו ובוודאי שלא לאחריו, הטעם שזיכה אותנו הכוית"ש בדורות האחרונים לצדיקים קדושי עליון, דהדור הנשאר לפליטה מאושוויץ היה דור חלש מאד, לכן השי"ת כ"ה ברוב רחמיו וחסדיו עמנו תמיד שתל בדור האחרון צדיקים קדושי עליון והשרה עליהם את שכינתו כבדורות הראשונים כדי לחזקם באמונה פשוטה כח', זאת היתה עבודת אאמו"ר הרה"ק זיע"א לפרסם האמונה בהשי"ת ככל העולם ע"י אותות ומופתים, דיתן האיש אל ליבו מנן כוח לצדיק ע"כ מכיון שעובד את בוראו, וכיכר וידע 'אז סאיז דא א גאט אויף דער וועלד' ויש מנהיג לכידה, "ואשר לו הכוח והממשלה בעליונים ובתחתונים לעשות בהם כרצונו".

קבלת הנהגת בלתי לה' לבדו

אאמו"ר הרה"ק זיע"א מן השמים הכתירו אותו להנהיג את הדור ושרביט הנהגה נתן ה' בידו תיכף אחר פטירת הרה"ק מוהר"א מבעלזא זיע"א כאשר עינינו ראו דאז החלו מכל העולם כולו לצבוא על פתחו להפקד בדבר ישועה ורחמים דהברכות היו נתונות בידו וככל היוצא מפיו יעשה. הוא קיבל את הנהגת הדור 'בלתי לה' לבדו' כאשר אמרתי לכאד הכת' "שלח נא ביד תשלח" (שמות, יג) כבר הקשו המפרשים איך יקרה כזאת אצל מרע"ה ארון הנביאים שירחיב עוץ בנפשו להשיב כך לקונו, וביותר דיהודי צריך לדעת דהקב"ה הוא "אל אמונה ואין עול צדיק וישר הוא" ומאחר שהקב"ה אמר לו "לכה ואשלכך אל פרעה והוצא את עמי בני ישראל ממצרים" (ג. א) כ"א אין לך אות וסימן ברור מזה שהוא ראוי להנהיג את הדור, ואמאי סירב לציווי הבורא ית'.

וביארתי דמשה רבינו ע"ה ידע והבין היטב שהוא ראוי והגון להנהיג את הדור, אלא מאי, מרע"ה מרוב ענוותנותו סירב לקבל ע"ע את הנהגת הדור דחשש שיש לו נגיעות בדבר, ורצה לקבל את הנהגת הדור בלתי לה' לבדו, וכחי' זו היה אצל אאמו"ר הרה"ק זיע"א שהוא דימה בנפשו שהוא הגרוע מכל והיה בטל במציאות להקב"ה ואף הוא הבין היטב שרצון ה' שינהיג את הדור אז קיבל ע"ע להנהיג את הדור 'בלתי לה' לבדו', דהנה אאמו"ר הרה"ק זיע"א כטבעו היה ביישן גדול מאד, תמיד הוא היה נחבא אל הכלים, ברם כשהגיע לענין ההנהגה קיים בנפשו "ויגבה לבו בדרכי ה'" מכיון שידע שרצון הכוית"ש הוא שינהיג את הדור הביע את דעתו בתקיפות ותיכף לאחר מכן חזר לטבעו הראשון ויהי לפלא, בחי' פושט צורה ולובש צורה וכשעת מעשה לא היו יכולים להכירו, דכל כוחותיו היו משועבדים לעבודת הבורא ית'.

ומכיון שאאמו"ר הרה"ק זיע"א קיבל את הנהגת הדור 'בלתי לה' לבדו' כל הנהגתו לא היתה אלא 'פאר אידן'ס וועגן' [למען כלי']. לפעול ישועות לכל"י ולהתפלל עבורם 'זיי אריין צו שיסן גאט אין הארץ' [להחריד כלכם אמונה בה'] וע"כ לא רצה לבנות מוסדות כי הוא חשש שזה יפגום לו כטוהר 'הבלתי' (בלתי לה' לבדו), וכאו אל אאמו"ר כמה אנשים ואכן כוונתיהם היה להגדיל תורה ולהאדירה ולהרבות חיילים לתורה, ואמר לו במחילת כבוד רבינו 'נישט אזוי בויעט מען א חסידות', ויען להם כמתמיה שלא הבין דבריהם, אך הם לא הבינו את רום קדושתו ופרישותו מעלמא הדין שהיה עובד ה' בהתפשטות מן הגשמיות ולא ענין אותו שום דבר בעולם זולת הקב"ה, וכל מעשיו לא היו אלא "בלתי לה' לבדו".

שנא את הרבנות

אאמו"ר הרה"ק זיע"א כשהיה נוסע לחו"ל היה נוסע בלי גבאים (אמנם לפעמים נסע

עם גבאים מחמת סיבות שונות) מחמת ב' סיבות, א' התורה חסה על ממונם של ישראל, ב' כמה שיכל להתנהג יותר בפשיטות עשה כן, וכך הוה, חסידיו ליוו אותו עד לשדה התעופה להפרד ממנו, ובחור"ל חיכו לו חסידיו כשדה התעופה לקבל את פניו.

מעשה שהיה כאחת מנסיעותיו לחו"ל יהודי שנסע באותו המטוס עבר על פניו ונתן לו שלום והחזיר לו רבינו את ידו לשלום, ראה היהודי את הדרת פניו ואת אצילותו המיוחדת של הרבי ממש "כי קרן עור פני מש"ה" ושאלו לשמו, ענה לו אבי - שמי הוא כך וכך, והיכן מושבכם? בעיר רחובות, וכמה עוסקים אתם? ענה לו אבי "הנני בלן במקוה ושמש בכית הכנסת" התפלא היהודי אודות היהודי הבלן המכובד ולא אמר דבר.

כשהגיעו למחוז הפצם ראה היהודי קהל רב ממתין בשדה התעופה ומקבל את פניו של רבינו כששמע עם מי זכה לשבת בנסיעה התרגש מאוד וניגש לאבי ושאלו מדוע לא סיפר לו את האמת, תמה אאמו"ר 'הלא אמרתי לך את האמת' (כי לרביה"ק זיע"א היה מקוה פרטי ושם היה בלן, ושמש היה בכית מדרשו: בעל תפילה, בעל קודא וכו').

מלמד שמש"ה עומד ומשמש

לבית מדרשו של אאמו"ר היו מגיעים יהודים ממרחק רב כבר בשעה 6:00 בבוקר לגמור את כל ספר התהילים קודם תפילת שחרית, ורבינו בכבודו ובעצמו {לא גבאים או הויז כוחרים, זה שהם ישנו עוד אז זהו דבר אחר} הכין להם כוסות קפה ותה והגיש לפניהם, ולא הרגיש בזה בזיון ופגיעה בכבודו, ואדרבה עשה זאת בשמחה רבה.

כשאאמו"ר ערך את הברית לבן זקוניו הסתובב בין המסובין לחלק להם האוכל, ויש תמונות מזה איך שהוא עומד עם מגש לעקעך ומחלק לקהל.

למרחב

תל אביב • ח' א, ג' באדר תשנ"ד — 14.2.1964 • שנה ז' • גיליון 3089 • המחיל 28 אנדרות

בודואן מלך בלגיה ורעייתו מגיעים היום לביקור בישראל

סאת סופר, למרחב

תל אביב. — בודואן מלך בלגיה ורעייתו המלכה סאבי יולה, יגיעו היום בשעה 10:30 לפנה"צ לנמל התעופה לוד, לביקור פרטי של יומיים בישראל. בנמל התעופה יתקבלו האורחים על ידי נשיא המדינה ולפני שו"ר ורעייתו, ראש הממשלה ושרת התיוק.

הזוג המלכותי יבקר היום ויחזיר במקומות הקדושים לנגרות בירושל" ליום ובנצרת. וכן במוסדות ציבוריים בנדיה וביער הקהילי על סם בדר" ואן ליד במרתחוריס.

בודואן ורעייתו יגיעו במטוס חיל האוויר הבלגי מסוג ד.א. סי. 6 - 6 בל שדה התעופה סלנגיה שבספת יר"ד. המטוס יחוג סביב לגבולות המסוננים של ישראל ויגיע ללוד מכיוון חים, סלול המטוס נקבע לפי בקשתו של הטייס סקר יודן, על מנת למנוע פירת הקרקע של קיום קו אווירי יחיד בין סלנגיה ללוד.

הזוג המלכותי יבקר היום ויחזיר במקומות הקדושים לנגרות בירושל" ליום ובנצרת. וכן במוסדות ציבוריים בנדיה וביער הקהילי על סם בדר" ואן ליד במרתחוריס.

הביקור בירושלים

מלוד תצא השירה המלוכנית לי ירושלים והגיע למבואות הבירה סמוך לנסעות הצהריים. ביקורם הראשון של המלך בודואן והמלכה סאביולה יתקיים בבית ה" נשיא" בירושלים. וסמם הם יוזמנו לנסעות בדרים רשמית על שולחן נשיא המדינה ורעייתו במלון המלך דוד. בהשתתפות ראש הממשלה ל. איסכיל. שר הממשלה. נשיא בית המשפט העליון, המריכנסת ואישי ציבור.

בשעות אחר הצהריים יבקר המלך ורעייתו בבית המסות של המרמז ה" רפואי האוניברסיטה. הרמזי בע"ר

ליד כפר החורש. לאחר מכן הם יוסעו לכנסייה הקתולית בנגרת. בה הם יערכו הפילה.

את סעודת הצהריים הם יעשו בי סנור של הרחובי. ולאחר מכן יבקר באזור הנגרת. בספחה. בספר כחום ובתר האופר.

כחום הסויר. יגיעו האורחים ל" תל אביב. ויבלו בה את שעות ה" ערב על לצאחם אל שדה התעופה ב" לוד. ממנו הם יסריאל בשעה 11.30 לפני הצות בדרמס חורה לבריסל.

מסליית הזוג המלכותי כוללת יותר סארבמס. מלחים בהם כעשרים סארבמס. סופרים. עובדי לשכת ה" סלך והסדר"החוק הבלגי. הורמס המלוכני. המסר האישי וסוח המסר תות הספרדיות של המלכה סאביולה. עם המלוכה המלוכנית הארמית של המלכה. וכן כ"סו צחונאים בלגיים המסלחים אותם כמסעם הנוכחי. ש" במסגרתו הם ביקרו באורח רשמי ב"סאן. חוג"סינג סינאופול וחקר לכר. ובאורה פרטי — בנגר. יודן ויסרל.

מקורות ארמון המלכות סודנו מסרי כיום ו'. כי המלך ורעייתו נגרי על יודן במסגרת עליה לרגל ל". ארץ הקודש.

במסגרת סודנו הנשיא האורחים ב" יום ו' לירושלים העתיקה. ובכרמס סרמט לפמן ביקרו ליד הירדן וכי חוף ים המלח. כו ביקרו ככנסית לאורחים סכספר איזואריה. וב" קיסות הקדושים שעל הר הזיתים המות ב"קורס כללה גם חל. וילודיזיה. את כנסיות הקבר ה" קרום ואת כנסיות המלך כמית לחם.

דה עממית בכל בית בלגי. אלא ש" המלכה פאביולה טרם הביאה יורש עצר לבית המלכות.

הייתה כנסיות יום המלחמה כ" ו" המלחמה

בודואן ופאביולה, שהינם קתולים אדוקים. עלו כבר לרגל להרבה מקר מות קדושים. לאחרונה ביקרו בעיר המרפא המקודשת לורד. עתה יעלו למקומות הקדושים בארץ הקדושה. ביקורם בישראל הינו ביקור פרטי. אם כי יתלוו אליו גינזני הטקס ה" מקובלים.

בפרוטוקול כביקורים פרטיים, דבר שחזק את הרושם אצל לוחשי השמועות שהיעד האמיתי זה קריאה במקומות שונים להיושע בילדים ולא יעד מדיני כזה או אחר, אבל זה היה קצה גבול ההערכות שאיליו הגיעו עם התיאוריות השונות.

הדיפלומטים הבלגים ששיצבו את הנסיעה כמסע מדיני לא יכלו לגמרי להעלים ולהסתיר את מטרת בואם של בית המלוכה של בלגיה לישראל, לכן על פי הודעתם הרשמית נכתב בכתבי עת 'מלך ומלכת בלגיה ינחתו לביקור פרטי בישראל למשך יומיים, עקב היותם חשוכי ילדים - באים הם לתפילה במקומות הקדושים...' וכמובן שאין איזכור על היותם אמורים להיכנס לרַב־יַעַר מהדת היהודית שיפעל ישועה למענם...

רביה"ק ה'נועם ישראל' זיע"א סיפר מזכרונותיו על התכונה הרבתית שהתרחשה בחצר הקודש כשנוצר קשר ממשרד החוץ הבלגי עם אנשי החצר על הביקור המיועד, ביודעם שהמלכה מגיעה בכדי להיכנס בקו"פ אל הרבי הקדוש בכדי להיפקד ולהיושע, שכללה הכנות אבטחה כבדה ל"צריף המאובטח והמרשים" בו מקבל הרבי את הקהל, ובו יקבל כעת ברוב כבוד והדר את מלך ומלכת בלגיה...

יום ראשון ג' אדר תשכ"ד נרשם בספרי ההיסטוריה כאחד הימים המיוחדים במדינה הצעירה אשר קמה רק לפני עשור ומחצה, כאשר בפעם היחידה בדברי ימיה מלפני - וגם אחרי אותו יום - הופיעו לביקור רב רושם מלך ומלכה בשערי המדינה. בולים מיוחדים הונפקו לרגל המאורע ההיסטורי כשעליהם צויר תמונותיהם של מלך ומלכת בלגיה.

בשעה 10:30 לפנה"צ נחתו המלך והמלכה בישראל בראש פמליה של כארבעים מקורבים. למרגלות המטוס בארץ קבלו את פניהם הנשיא ז. ש. ורה"מ ל. א. ואחרי עריכת טקס שלם בשדה התעופה יצאו בשיירה ענקית לארוחת מלכים חגיגית בקרית הממשלה בים-כשבמשך זמן הנסיעה היה עודף זמן למארחים לתהות על מטרתו האמיתית של הביקור הזה שלא עונה לקריטריונים של ביקורים מעין אלו.

לרחובות הם היו אמורים להגיע למחרת ביום שני לפנות ערב, כשבשעה 11:30 בלילה הם ממריאים חזרה לבריסל. כמה שעות טובות של הל"ז מסוף המסע שבו היה אמור להתקיים הביקור ברחובות, פורסם לעיני הציבור כי הם יבלו את השעות האחרונות בתל אביב עד להמראתם חזרה בשעה 11:30 בלילה, ללא פירוט מדויק היכן - כפי שפורסם על שאר שעות המסע...

כה סיפר הר"ר שלום זיכערמאן ז"ל לכ"ק מרן אדמו"ר שליט"א בעת ביקורו אצלו בסיגייט, ר' שלום הינו חסיד פשעווארסק שהתגורר לאחרונה בסיגייט שבניו יורק, ועד לפני כמה שנים התגורר באנטווערפן שבבלגיה והיה מקורב גדול למלכות. ומספר שאין ספור פעמים אמרה לו המלכה 'איני סולחת לעולם ללוי אשכול שבגיננו אין לי ילדים', ועד סוף ימיה שמרה לו טינה וסברה שזה שאין לה ילדים, זה תוצאה של מניעת הביקור על ידו אצל הרבי ברחובות...

המלכה הלכה מן העולם בשנת תשע"ד ולא השאירה אחריה ילדים.

...

הר"ר שלום זיכערמאן ז"ל

רביה"ק ה'נוגם ישראל' זע"א על ציון אביו זע"א

כשראש הממשלה ראה שהיא נחושה בדעתה, החל לדבר אל ליבה, שאם כך הם פני הדברים כנראה שעשתה את דרכה בחינם, כיון שאין דברים בגו, והשמועות על הרבנינער ברחובות הם סתם סיפורים פרי דמיונם של סופרים ממולחים, ואין מציאות כזאת שמה שהרופאים המלומדים ביותר בעולם לא מצליחים, יצליח רבנינער יהודי שבחייו לא התעסק במאום ולא למד אפס קצהו בתחום הרפואה, ובבזו גדול המטיר מילים לועגות לאלה

אשר מתייחסים ברצינות לתרבות האגדות היהודיות ועוד כהנה וכהנה הסברים מתוחכמים שלפי דעתו הביאו לתופעות אלו, ועדיף שתנצל את שהותה לדברים מועילים יותר. שנאת הדת הגדולה העבירה אותו על דעתו תוך כדי שהוציא את כל הרוח של המפרשים של נסיעה ארוכה מלא עמל ויגיעה אשר בכמה דקות שפך דעות נפסדות ירדו לטמיון.

הארס והשנאה חלחלו בליבם של המלך והמלכה ולא אזרו אומץ להמשיך בנסיעתם אל היעד המיוחל, לאחר דבריו וצחוקו הלועגות של ראש הממשלה ואכן דילגו על משאלת ליבם על הביקור ברחובות.

איך שרק ניתקו גלגלי המטוס מאדמת ארץ הקודש, נשמט ליבה של המלכה, היא חשה תחושת החמצה גדולה, שכל נסיעתה הייתה לשווא. וכשמצאה את עצמה בין קירותיו המפוארים של ארמון המלוכה - אבל השוממים, ואל חיי הבדידות, נכפל צערה, וככל שהוסיפה לשמוע מגורמים שונים הבינה שאמת היתה בתוכניתה המקורית לחלות את פני הרבי, וליבה נקפה 'איך הלכתי שולל אחר ראש ממשלת ישראל? למה לא נכנסתי לרבנינער ברחובות?', היא הבטיחה לעצמה שמהר מאד תצא עוד פעם למסע לישראל, ואז לא תטה אוזן כלל לדיבורי ראש הממשלה ותיסע היישר לרחובות...

5 שנים אח"כ התבשרה המלכה בפטירתו הפתאומית של רביה"ק זע"א, היא כבשה פניה בזרועותיה בצער רב, והפטירה 'אבדה תקוותי להביא ילדים לעולם'...

הבול המיוחד שהונפק

"ויבואו עד נחלת אשכול"... רה"מ מתאמץ להסתיר בטבעיות את הכמיה שלו לגלות את פשר הביקור שנפל עליו מהשמים ובד בבד עושה ככל יכלתו להראות לאורחים הנכבדים את הכבוד שרוחשים להם על מחוותם הגדולה בביקור זה.

"והנה המלכים נועדו"... כל הנכבדים תפסו את מקומם סביב השולחן ותוך כדי זמן האיכות עם המלך והמלכה מצא רה"מ הזדמנות לשאול בפתיחות ובלי לחץ של להקת העיתונאים שמחייבים את הפוליטיקאים להיצמד למסגרת הסיסמאות ומילים הגבוהות, ושאל בעדינות אם יש עוד משהו מיוחד בארץ אשר בגינם קיימו את הביקור?...

התשובה היממה אותו לגמרי, בעיניים בורקות סיפרו על רצונם לחזות בפני הצדיק שגר כאן אשר שמועות מהימנות מעל לכל טעות מספרות שמשדד מערכות תבל הוא, ותקוותם שאף הם יזכו להיושע דרכו.

ראש הממשלה התאושש מההלם הראשוני והחליט שהוא חייב לטרפד את עילת מטרת המסע של הזוג המלכותי, 'איני יניע אותם מכוונותם' אמר לעצמו 'הם לא יסעו לרחובות'...

תחילה ניסה בדרכים יפות להעמיס עליהם עוד ועוד ביקורים בזמן המועט ששיהו בארץ, בהדגישו שכל ניצול בישראל לטובת ביקור ממלכתי הוא לטובת שני הצדדים. אבל המלכה לא הסכימה לכל אלו כשהיא מדגישה שמטרת בואה הינה בשביל להיכנס לרבנינער הקדוש, והיא חייבת כמה שעות פנאי בל"ז לנסיעה לרחובות.

"ויראו גוים את שם ה' ונל מלכי הארץ את כבודך"...

חשדות לפלילים בהנהגה הזשמית של האדמו"ר מקרעמשניף ברחובות

הרתקשורת העולמית רועשת על הרשעת אדמו"ר בעל מופת - בישראל • במה נחשד האדמו"ר • ומי הם אלו המלשינים, ומה הרווח שלהם מכך • מהו תגובתו של האדמו"ר בענין • מדוע האדמו"ר הודיע ברחמנו לא איפשר לחולה אנוש שהגיע באמבולנס לעקוף את הרטר בקבלת קהל, על אף אישורם של כל הממתינים • "מצדיק השע ומרשיע צדיק" ... (משלי ז, טו)

מובטחת כלל הצלחה לטיפולם - ודורשים מחיר מפולפל על כל ביקור ובוודאי על טיפול'...

היו מן הרופאים שניחנו בדעת ישרה, ואמרו לעצמם 'אם לחולים מייעץ הרבי, אף אני יכנס לרבי כשמוגיע אלי פציינט, ואשאל את פי הרבי לעצה כדת מה לעשות בחולה, ובכך ארשום לעצמי מוניטין עם אחוזי הצלחה של מאת אחוזים', ואכן הרבה רופאים באו להיוועץ עם הרבי בנושאי רפואה, על דרכים כיצד ובמה לטפל בחולים, פעמים רבות שלדעת הרופאים לא היה מה לעשות, ולא היה שום דרך איך לנתח, אבל הרבי הורה להם בדיק היכן וכיצד לנתח, והתוצאות לא אחרו מלבוא...

אבל היו רופאים בעלי שם עם תוארים ענקים, שהינם עוסקים בתחום הרפואה עשרות שנים, ולא התאים להם להיוועץ עם 'רבי פנטי חרדי', וחששו מאוד מה'מתחרה' ששמו מתפרסם ככדור שלג מתגלגל, ועוד מעט יאלצו לצאת לפנסיה מוקדמת מדי - בחוסר ברירה בניגוד לרצונם.

לכן החליטו כמה מהם להתאגד ולעשות תביעה מסודרת במשרד הבריאות ולהרשיע את הרבי על כך שהוא כותב ונותן מרשמים ללא אישור הנצרך לכן ממערכת הבריאות בישראל ולעמידו למשפט. "פי רשע מכתיר את הצדיק על פן יצא מְשֻׁפָּט מְעַקֵּל" (חבקוק א, ט).

רביה"ק ה'נועם ישראל' זיע"א סיפר ותיאר את אותה תקופה בחצר הקודש: הלחץ גבר מאד בלב החסידים בכלל, ובליבנו הילדים בפרט, חששו מאד שאבינו הקדוש יורשע בפלילים על היותו מנפיק מרשמים ללא אישור. אם באדם מן השורה הדבר מהווה עבירה פלילית עד כדי השתת קנסות כבדים, והשהייה ממושכת בכלא, בוודאי כשהמדובר הוא באדם חרדי, תאוות ההרשעה של הציונים בכגון דא גדולה שבעתיים.

הידיים שלנו רעדו כשפתחנו את המכתב הרשום שהגיע חתום ממשרד הבריאות, על ההודעה שהרבי מואשם בעוון פלילי של הנפקת מרשמים

נתן תרופה שהינו "סם המוות" לחולי זה שחולה בו האדם העומד לפניו, אבל זה מה שריפא אותו לאחר ציווי הצדיק. ופעמים שהיו המרשמים מגוחכים למדי, כשהרבי נתן מרשם על מריחת בננות על האיברים הכואבים, או מריחת משחה לכוויות לנשירת שיער, או אכילת זרעים של מאכל תרנגולים לעיוורון...

לא היו בהם כללים! פעמים שלאותו מחלה לא נתן הרבי תרופה כזו, ולמשנהו נתן תרופה אחרת. ואם ניסה משהו שחלה אף הוא באותו חולי, להשתמש בתרופה שנתן הרבי לחבירו, זה לא הועיל לו כלל במצב הטוב, ובמצב הפחות טוב אף גרם לנזק בלתי הפיך...

לרוב - המרשם הגשמי שנתן הרבי היה אף מלווה במרשם רוחני שהיו תלויים אחד בשני. הרבי שפעל ועשה הכל בכדי לקדש שם שמים דרש מקהל הנכנסים להתחזק בשמירת תורה ומצוות, כ"א לפום דרגא דיליה, מא' דרש הרבי להתחזק בלימוד התורה, מא' בשמירת שבת, ומא' בצניעות וכדומה, ותנאי זה היה מותנה לתועלת של המרשם שנתן הרבי, והיה והאדם לא עמד בהתחייבותו הרוחנית שהתחייב לרבי 'התרופה לא עבדה'. או אם מאוחר יותר נחלש האדם בקבלה שקיבל על עצמו - חזרה אליו חליו כבתחילה. ומשהגיעו לרבי בטענה מיד שאל אותם 'האם עמדתם בהתחייבות שלכם הרוחנית?'

משהחלו הדברים לתפוס תאוצה ולהתפרסם בקול רעש גדול, הרימו גבה הרבה רופאים מומחים וחוקרים בעולם הרפואה, 'היתכן שאנו עמלים כ"כ על כל תרופה, ועברנו השתלמות שנים רבות כ"כ בלימודים ברחבי העולם להתמחות ברפואה, ועדיין לא מגיעים אנו לתוצאות הרצויות לכל מחלה, והנה בוא יבוא אדמו"ר חרדי צעיר שמעולם לא עסק ברפואה, ואין לו סיג ושיח בתחום, הוא אשר ירפא כל אדם בכל מחלה באשר הוא, הן זהו נזק אדיר לעולם הרפואה - שתוכל עוד מעט לסגור את שעריה, כשיידעו הכל שהכתובת היחידה הינה ברחובות, ולפלא שאפי' תשלום אינו דורש האדמו"ר הזה, שלא כמו רופאים ידועי שם שלא

שמו הגדול והקדוש של רבינו התפרסם בכל העולם כולו, הכל דיברו בפליאה על הרבי הצדיק היהודי אשר ככל היוצא מפיו יעשה, ולו עצה וברכה לכל דבר ועניין אם ברפואה ואם בכלכלה וכו'.

הסיפורים עברו מפה לאוזן, תחילה התקבלו על אזני השומעים בחוסר אימון, אפי' כשהחלו להתפרסם עוד ועוד סיפורים רבים עדיין סירב הדעת לקבל את העובדא - שכל אדם בכל מצב אליו נקלע, יסע לרחובות ויכנס להתברך אצל הצדיק וצרתו תהיה מאחוריו.

אבל כל אחד כשהמצב העגום הגיע לפתחו, והוא לא מצא לנכון מזור ומענה לצרתו, בלב חצי מאמין וחצי לא - יצא למסע לעיר רחובות, כששאלת סובביו 'מה? גם אתה מאמין?!', מפטיר 'אם לא יועיל לא זיק'...

והדבר הוכיח את עצמו, ואנשים החלו נוהרים לרחובות, אנשים מכל גווי הקשת, חסידים לצד חילונים, ומתנגדים לצד מזרחיסטים, כשרבינו מקדש את שמו יתברך בעולם.

הרבי היה מקבל את כולם בעינים רחמיאיות, והיה מטה אזנו לשמוע לכל צרה של יהודי באשר הוא, פעמים שהיה זה יהודי שנכנס בשעות של לפנות בוקר לאחר שהרבי יושב ומקבל קהל 8 שעות ברציפות, אבל לעיניו נראה שהרבי כעת מקבל את האדם הראשון להיום במלוא הקשב והתשומת לב.

הרבי היה מרבה לכתוב מרשמים לתרופות לכל מיני חולאים, איתם היו ניגשים לבתי מרקחת שהיו סרים למשמעותו של רבינו והיו מנפיקים את התרופה לחולה.

הרבי אף היה כותב את המרשמים בשפה ה'לטינית' כפי שכותבים הרופאים, כשאין מושג לאף אחד מהיכן מגיע לרבי הידיעה הנרחבת הזו ועוד בשפת לטינית, אלא בוודאי שהכל עפ"י רוח הקודש. רובם של המרשמים נידונו להשמדה לאחר ההשתמשות בהם - עפ"י הוראתו של הרבי.

המרשמים של הרבי לא היו קשורים כלל לרפואה, ולא היה בהם שום היגיון, להיפך היו פעמים שהרבי

רפואיים ללא אישור, אבל על אבינו הק' לא השפיעו כלל גל חרושת השמועות על ההרשעה.

תקווה היתה בליבנו שמדינת ישראל תחשוש ממחאה עולמית בתקשורת שתצא על כך בהישמע על הרשעה של אדמו"ר צדיק שכל רצונו לעזור לזולת - בעוון 'ריפוי חולים', בוודאי שחרפה ובוז תהיה זאת לממשלה, אבל כששנאת הדת עומדת לעיני הציונים, שום חשבון אחר לא עומד לנגד עיניהם.

אנשים מכובדים מחד, ואנשי תקשורת מאידך באו לסקור מקרוב את 'מפעל הישועות' שהוקם ברחובות. גבות הורמו ופליאתם גברה כששפשו את עיניהם ולא מאמינים את מה שרואות עיניהם 'זהו המקום שבו מקבל האדמו"ר את קהל האלפים'...

צריף עלוב ומט ליפול נגלה לעיניהם, בינות לשבילי עפר של קוצים ודרדרים. במקום בנין רב קומות מרשים שאמור לשמש "רופא ויועץ" בקנה מידה שכזה...

סירנת אמבולנס פילחה את האויר ברחוב ההגנה ההומה אנשים הממתינים להיכנס לרבי. עננת עפר עלתה באויר כשהאמבולנס עצר בחריקת בלמים ע"י חצר הקודש. 'פנו דרך' נשמעה הזעקה, 'חולה אנוש נמצא כאן, הרופאים הרימו ידיים וקבעו ששעותיו ספורות'.

לא היה זה מחזה נדיר בחצר הקודש, פעמים רבות היו מגיעים חולים אנושים באמבולנס, כשבבית החולים כבר אין להם מקום, והתקווה היחידה היא האדמו"ר מקרעטשניף, כמובן שבמצב כזה הוכנסה האלונקה היישר לחדרו של הרבי מבלי לחכות שעות רבות בתור, מחשש סכנת חיים.

'המתינו לתורכם בסבלנות' הפטיר אליהם הגבאי המסור ר' יוס'לה לאחר כמה דקות, והושיט להם פתקית עם מספר התור. אנדרלמוסיה נוצרה במקום. אנשי ההצלה החלו לזעוק על חיי החולה הנתון בכל רגע בסכנה, המלווים מצד המשפחה התייפחו בבכי, אפי' האנשים הממתינים כבר שעות ע"ג שעות התחננו לפני הגבאי שיועיל להכניס אותם ראשונים, 'אני מוותר על התור שלי בשבילם' אמר א' שתורו כבר קרב ובא, 'זהו הוראתו החד משמעית של הרבי, ואין מי שיפר אותה' אמר הגבאי בנחישות, באופן שאינו משתמע לשתי פנים.

פליאתם של האנשים גברה 'האומנם?! הרבי הרחום שליבו נכמר בכל צרה של יהודי, יורה לא לאפשר כניסה מיידית לחולה קריטי כ"כ?!'.

'שמעתי את הרעש והבלאגן שקורה' מספר רביה"ק ה'נועם ישראל' זיע"א, ירדתי את גרם המדרגות לחדר ההמתנה לבדוק את המתרחש, 'ר' יוס'לה

טוען שזהו הוראתו של הרבי' טענו לעברי כל הנוכחים, גם פליאתי גברה, ידוע ידעתי את מסירותו של ר' יוס'לה לרבי ובוודאי שלא בודה הוא דברים מליבו, אבל היתכן שהאבא נתן הוראה שכזו???

'אני יכנס לרבי' הרגעתי את הרוחות. נכנסתי לאבי ז"ל ושאלתי 'האם נכונים הם הדברים שאבא נתן הוראה שחולה האנוש שהגיע באמבולנס יחכה שעות רבות בתור כשאר הממתינים?', 'אכן כן' אישר אבי 'אם הם רוצים להיכנס שיחכו בתור כמו כולם, אם לא, שילכו!' הפטיר בנחישות.

תשובתו של אבי הפליאה אותי מאד, אבל ידעתי שכל כוונותיו טמירים ונעלמים ואין איש שיעמוד על קצה דעתו. 'אין מה לעשות' אמרתי לממתינים בחוץ 'זה ההוראה של הרבי! לרבי עניינים משלו ואין אנו רשאים להרהר בהם כלל'.

בפחי נפש שאלו הם את שאר הממתינים על כמות השעות שהינם כבר מבליים כאן, 'אני כבר ממתין 6 שעות' אמר האחד, 'אני עשיתי פה את הלילה אמש על המזרון כאן בקצה החדר' הראה השני בידו אל עבר הרצפה בקצה החדר 'ומקווה שאזכה להיכנס בקרוב אל הצדיק', לאחר עוד כמה כאלה תשובות הבינו שאין להם מה להמתין. האמבולנס שב על עיקבותיו.

לאחר כמה ימים התברר רוח קדשו של אבי הק', מאחר שכל הסיפור עם האמבולנס היתה 'הצגה מתוכננת' ע"י משרד הבריאות מכיון שלא היה בידם הוכחות להרשיע את אבי, לכן הוחלט לערוך מעין הצגה בכדי להחזיק ביד מרשם שהאדמו"ר כתב במו ידיו לעיניהם.

אכן העולם כולו רעש וגעש בהתפרסם הודעה על הרשעת הרבי מקרעטשניף בעוון ריפוי חולים, כלי התקשורת מכל העולם סיקרו את הקורה בחצר, ובעיתונות זעקו הכותרות "רבי בעל מופת מורשע בישראל על ריפוי חולים".

מתוך לקט עיתונות דאז מובא להלן תרגום של העיתון "פארווערטס" (קדימה) אשר הופיע בארה"ב בשפת האידיש וכה נכתב:

רבי בעל מופת תחת איום תביעה בישראל על ריפוי חולים

המדובר הוא ברבי מקרעטשניף, התביעה הינה שהרבי מחלק מרשמים רפואיים שצריכים אישור של רופא. ההערכה היא שמשרד הבריאות לא יעמיד את הרבי למשפט.

נכתב ע"י כתבינו בישראל לייב רוכמן

ממול מכון המחקר המדעי 'ויצמן' בעיר רחובות, מתגורר הרבי מקרעטשניף, ר' דוד משה ראזענבוים.

אבל בעת שהחוקרים המלומדים של המכון בהנהלת פרופסור בעל שם עולמי לחקר הסרטן, מר בערנבלום, טרם מצאו מרפא למחלה הנוראה - לרבי יש כן רפואות לכל סוגי החולאים. ככה מספרים הרבה יהודים, שמו של הרבי שהינו נכד הבעש"ט (דור שמיני) הולך מרחובות אל עבר בני ברק וצפונה, ירושלים ודרומה, מכל צד נוהרים אליו חולים קריטים ואנושים, ו"הרבי מושיעם".

כנראה שזה התפתח עד כדי כך שהרופאים ראו שיש להם "מתחרה" רציני והלשינו עליו למשרד הבריאות הישראלי ודורשים שייפתח כנגדו חקירה, טענת הרופאים הינה - שהרבי לא רק מחולל מופתים, אלא מרפא דרך מרשמים רפואיים ומחלק אותם למרות שלא השתלם ברפואה, משרד הבריאות יצטרך אחרי עיון בחומר החקירה להחליט אם יש הצדקה להעמיד את הרבי לפני משפט.

מה הם העובדות? זה הנושא שנידון עכשיו בכלי התקשורת, ונמנה רק כמה מהמקרים אשר עכשיו דובר בהם. למשל - לפני שנה הגיע יהודי מבני ברק בשם שטערן - אל הרבי ברחובות בזעקת הצילו: "רבי הצל את בתי". בתו הקטנה פתאום התעוורה והרופאים קבעו שאין להם מה לעשות, והנה הרבי נתן מרשמים ובירך ברכות, ועכשיו בני ברק כמרקחה עם ה"מופת": הילדה חזרה לראות... ועוד פרסם עכשיו יהודי בשם יואל ג'מ'ן (המתגורר ברמת גן, שיכון עלית רחוב המלאכה 14) מכתב בעיתונים, הוא מציג את עצמו כלא שומר מצוות אבל רוצה להגן על העוול שנעשה לרבי. הוא כותב על מופת מהרבי, שמלפני עשור בנו שהיה אז כשנה ומחצה נתקף בשיתוק על כל הגוף והוא הובהל לבית החולים, והרופאים ייאשו אותו שאין שום סיכוי שהילד ישאר בחיים, והוא הלך לבכות לרבי, הרבי ענה לו: 'בנך אליהו יבריא בעוד חמשה ימים', ואכן כך היה.

ממש בימים אלו כשהרבי והמופתים שלו על הכותרות בחדשות, חדר ההמתנה אצלו הומה אנשים גברים ונשים אשר באים "להיוושע", חלק מהאנשים ממתינים משעות המוקדמות של היום עד מאוחר בלילה ממש, עד שניתנת להם הרשות להיכנס לחדר בו יושב הרבי, ומגישים לפניו קוויטל ופדיון. כבר משיבתו על הכסא הוא מקסים את האנשים ב"הדרת פניו" זקנו ופאותיו העבות ממשי שחור ומבטו רך ואנושי מלא ברחמנות, רחמנותו עוד ידועה כבר ממחנות הכפייה באושוויץ.

הנה עכשיו מצאתי כאן בחדר ההמתנה אחד הממתינים - יהודי מתל אביב יחד עם אשתו, הממתינים כבר משעות הבוקר עד לתוך הלילה. אני כלל לא אדם דתי - הוא מציג את עצמו - אלא שהרבי הושיע אותי ממחלה חשוכת מרפא אחרי שהרופאים כבר התייאשו אך לפני חודשיים.

מה אומר הרבי בעצמו על ההאשמות? ראשית מקבל הוא את מבקריו בארשת שלווה ועם חיוך. הוא מכחיש שהוא נותן מרשמים שרק לרופא מותר

רבינו הקודש מוהרד"ם מקרעטשניף זיע"א

♦ ט"ו תמוז תשכ"ט ♦

יומא דהיהלא קדישא
מצד יקיי הדרות זיע"א

נועים הנשמות

תולדותיו: רבינו הקודש ט"ו ר' דוד משה מקרעטשניף זצוקל"ה, נולד לאביו הגדול רביה"ק מוהר"א זיע"א במוצאי יום הקדוש שנת תרפ"ה בעיירה סיגעט. ברית המילה נדחתה במספר ימים ונערכה ברוב פאר ערב הושענא רבא – אושפיזא דיוסף, ונקרא ע"ש של זקנו של ר' מאיר הגדול מפרמישלאן מוה"ר ר' דוד ואביו מוה"ר ר' משה שהיו שניהם צדיקים נסתרים. וכיון שסעודת הברית נמשכה אל תחילת ליל הושענא רבא יו"ד הדרה"ק ר' דוד משה מטשארטקוב זיע"א, אמר אביו שכיוון גם ע"ש הרה"ק מטשארטקוב, והפטיד: "זאל העד שוין האבן מלכות אויכט".

חיבה עצומה רחש רביה"ק מוהר"א ז' לבנו רביה"ק זיע"א, כשמכנה אותו "מיין הארץ". כוחות עצומים הכניס אביו הק' בבנו להכינו לקראת ייעודו הנשגב – להמשיך שלשלת הזדה ולהפוך למנהיגם של ישראל. והוא אבן הועידו לכך – כשבאו לספרו על בנו שעושה מעשיות משובה ומטפס על עצים גבוהים ומסכן א"ע, הפטיד אביו הק' באומרו כי אכן עתיד לטפס לגבהים ולסכן א"ע עבור ישועות כלל ישראל.

המעייץ לא איכזב, משחר נעוריו החלו ניכרים בו עוונות קדושה ואת כל כולו דקדיש לתורה הק', כשהיה כבן תליסר נבחן על מסכת שבת, וסי' ס"ט מהלכות מליחה, עם ה"פרי מגדים". אביו שצפה על בנו מחמד נפשו התבטא עליו: "עד האט א גאלדענע קאפ". בשנת תרצ"ז הגיע לגיל מצוות ועלה מעלה במעלות התורה והיראה, ואף ראו בו גינוני קדושה ופרישות מיוחדות.

כשהגיעו הצוררים בשנת תש"ד לעיירתם סיגעט, הובילו את כל המשפחה לגיני צלמוות – אושוויץ. ברכבת שנסעה בערש"ק בחוקותי אמר רביה"ק מוהר"א ז' לבנו רביה"ק: "אתה תישאר בחיים, שהי עם ישראל זקוק לך. בעיניך תראה איך שיאכולוך הגרמנים המאה ודבש", וכברכו: "הברכות נתונות בידך, יהי רצון שה' ישמע לקולך". כשהגיעו לאושוויץ נפרדו דרכי האב והבן לנצח. כשכל בני המשפחה ובראשם רביה"ק מוהר"א ז' נספו על קידוש שמו ית'. שנה תמימה נשאר רבינו הק' באושוויץ עד לשחרור בכ"ז אייר תש"ה.

בימים שבין שנת תש"ה ותש"ו כשלא האמין שנשאר עוד לפליטה מהמשפחה הרוממה, התודע על אחרותו הבכירה אשת הרה"ק ה"דבר חיים" מנדבורנא זיע"א, שהתגוררו בעיירה 'סערט', ולבקשתו עבר רבינו הק' להתגורר אצלם. רבינו הק' לא אבה להסתובב בבית אחרותו מפני הבנות אשר היו בבית, והיה יושב משך כל היום בביהמ"ד ולומד, ולשם היו מביאים לו לאכול. לילה אחד ראה בחלומו איך שהוא בבית אחרותו ומחפש הוא היכן להדליק נרות, לפתע ניגשה בת אחרותו עם פמוטים ורבינו מיד סובב את ראשו לבל יסתכל עליה, והנה נגלה לפניו אביו הק' ואומר לו: "נרותיה – נרותך, פמוטיה – פמוטיך...". פנה רבינו הק' אל דודו אדמוה"ז ר' אתמר זיע"א שהתגורר בטשערנאוויץ, וסיפורו בפיו. אמר לו דודו אות הוא שצריך אתה לישא את בת אחותך. ואכן נרקמה השידוך ורבינו הק' נישא ב"ג סיון תש"ו

לדבנית אסתר רחל ע"ה בת הרה"ק ר' חיים מרדכי מנדבורנא זיע"א.

ביו"ט ראשון דסוכות הגיע רבינו לארמת ארצינו הק' עם בני משפחתו. רבינו השתכן בעי"ה ק ירושלים ביחד עם חמיו הק', והיה יושב ולומד בהיכלו של הגה"צ המהרי"צ דושינסקיא זצ"ל. בשלהי חודש ניסן תש"ח כאשר פרצה מלחמת השחרור, והמצב שנבח בירושלים לא איפשר להם להמשיך להתגורר שם, החישו פעמיהם לעבור ליפו הסמוכה לת"א. מן השמים סובבו והשיירה עברה בסמוך לעיר 'רחובות', נכנסו המה לעיר להתפלל מנחה. איך ששמעו של השיירה של משפחת גזע קרעטשניף – נדבורנא נכנסה לעיר, התקבצו ובאו קבוצת יהודים עולי מרמוש, שהכירו וידעו על המשפחה, ובאו לחזות מי הם הצדיקים האלו. מה רבתה שמחתם בראותם שזה לא אחד מאשר בנו של רביה"ק מוהר"א זיע"א, והללו החלו מיד לבקשו שיבוא לשכון בעידם. רביה"ק שקל את הדברים אך לבגתיים המשיכו עם כל המשפחה ליפו.

אחר זמן מה החלו במאמצים לעבוד לעיר רחובות, אך העלו בעיות רבות, עד שבעזרת הגאון ר' צבי יהודה מלצר זצ"ל מצאו מקום בצריף נידח בעיר. שם החל מסעו של רביה"ק לחולל פלאות בעיר. בתחילה החלו במנין מצומצם שהתחזק מזמן לזמן, אך לא לזמן רב כאשר השכנים לא ראו זאת בעין יפה, והפריעו בכל דרך לקיום המנין של רביה"ק. הגיעו מים עד נפש והיה צריך להחלטה לעזוב או להישאר על אף התנאים הקשים. ועוד נוסף לזה הצעה שבאה מעי"ה בני ברק, להעמיד בפני רביה"ק ביהמ"ד וכל מה דבעי. כיון שדברו הספיקות החליט רביה"ק לשאול את עצתם של שני גדולי הדור ההוא, ה"ה הרה"ק מהר"א מבעלזא זיע"א, וגאון ישראל מרנא ה"ה חזון איש זיע"א. כשרביה"ק אומר דעת 'צדיק הדוד' רציתי לשמוע מה'בעלזער רב', ודעת 'גדול הדוד' רציתי לשמוע מה'חזון איש'. כשהגיע להרה"ק מבעלזא כיבדו מאוד, ותשובתו היתה באחת: "רחובות איז דאך א היימישע שטאט", וכשנסע לאחמ"כ למרנא ה"ה חזון איש אמר לו: "העיר רחובות זקוקה אליכם, מוכרחים אתם להישאר שם, ושם תצליחו...". מסופר שכשיצא רביה"ק מהביקור התבטא החזון איש: "ראית את האברך הזה?! הוא ירא שמים אמיתי". ואכן רביה"ק נשאר לדור ברחובות, ומשם תצא תורה.

רביה"ק חי אז בעוני ומחסור גדול, והיה צריך לעבוד למקום רחב יותר, עד שהגיע לצריף אחד בשכונת 'שעריים', שם העריצוהו מאוד שכניו התיימנים, וכיבדוהו. עם גדילת הילדים וקהל המתפללים עבר גם משם, וקנה שטח ברחוב עזרא ושם הקים צריף ששימש את דקהל, ועם הזמן התרחב השטח ושם בנו את בנין בית מדרשו, אשר קיים ועומד עדיין על תילו.

"ויבן שם מזבח לה'", שמעו הגדול של רביה"ק יצא למרחקים, ורבים מעם בני ישראל צבאו על פתחו יומם וליל. עבודתו בקודש אשר היתה לשם דבר, והיווה סיבה חמן לחזות בזיו אור פניו, בתפילותיו הזכות בוקעת הרקיעים, וממיסה את לבב כל המסתופף והשומע את

להבות אש אשר מקנת בו. עבודתו את השי"ת היתה לשם שמים בלבד כאומרו "בלתי להשם לבדו". סיפורי המופת שיצאו מחרו דבריים על טבעיים, אצו רצו בכל העולם עד כדי שאפי' גויים מעמי הארץ באו לקבל ברכת צדיק קדוש עליון, ונושעו מעל לדרך הטבע. בהארת פנים וזוהרות קיבל את כל הנכנס אליו לעצה תושיה ולברכה וישועה, כשיושב הוא על כסאו שעות ארוכות ברצף ללא הפסקה כלל. כשמבוץ עדיין נשרך התור הארוך שרבים מזם היו צריכים ללכת ולחזור במועד אחד כדי להיכנס לדביה"ק.

דברות קודשו בלהבת אש נאמרו כמפי עליון, כאשר כל פעם נאמרים הדברים למי שצריך להם, ולפי המצב אשר היו שרויים בו. רבות פעל להשיב ולקרב נשמות נידחות אשר נשבו בשבי ונפלו מכור מחצבתם, ועוררם והשיבם לאביהם שבשמים. רבים אשר אף שלא זכו לשמוע או להתברך מפיו, התעוררו להשי"ת אך ורק מצורת קודשו, ממש "כי קדן עוד פני משה...". היה עוסק בתורה לשמה יומם ולילה, וכפי שמסופר אשר בכל זמן פנוי היו שומעים אותו ממלמל את העולם הבא מסכתא'. היה מדרק גדול בהלכה, ומבדר כל דבר על בוריו לדעת את המעשה אשר יעשו.

תהילתו של רביה"ק מלאה ארץ מקצה העולם ועד קצהו, אך עם זאת מופלא היה הקשר האדוק וההערצה שהפליגו גדולי וצדיקי הדור כלפיו, ודיברו בשבחו אף שלא הכירוהו. בעיקר בלט הקשר בין הרה"ק מבעלזא והרה"ק מבלגרייא זיע"א, ומרנא ה"ה חזון איש זיע"א. רבות נפגש עם החזון איש כשהם נכנסים בגבתי התורה עמוק עמוק, וכמו"כ כך עם הרב מפוניב'ז הרב כהנמן זצ"ל. כמו"כ קשר חזק ואמין היה בין רביה"ק עם הרה"ק ה"בית ישראל" מגור זיע"א, כאשר ידוע ביקור הפתע שערך הבית ישראל אצל רביה"ק, כשלאחמ"כ חזר רביה"ק לביקור אצל הבית ישראל. וכמו שהתבטא רביה"ק: "בכל יום ויום, הגני מתקשר במחשבה להרבי מגור".

'בהאי רצון אסתלק משה'. הרמזות הבולטות על פטירתו הבאה החלו לשמוע מפיו כבר כשנה לפני. ופע"א חרג ממנהגו שלא להשתתף בלוויית ויצא ללוויית אחד מבני משפחתו, כשעמד בצד בית הקברות הפטיד על מקום אוהל ציונו הק': "חושב אני שמקום זה יכול להתאים לי...".

בכ"ב סיון יצא למסעו האחרונה לעיד אבותיו שברומניה, כשרבים נפרדים ממנו ומתברכים מפיו לפני יציאתו, כשהם לא חושבים לדגע שזוהו פרידה לנצח... שם נסע והשתטח על ציונו זקינו הק', כשביום אחד לא חש בטוב.

"ויעל בסערה השמימה..." נלב"ע למגינת לב כל בית ישראל ט"ו תמוז תשכ"ט והוא אך בן מ"ד שנים, כשמטתו מובאת לאר"י וקהל אלפים מלווים את אותו צדיק ונתינים את הכבוד האחרון. ומנחתו כבוד באוהל הק' בביה"ה רחובות. אשר מהווה לאבן שואבת לעמו בית ישראל, לצרכי ישועות הכלל והפרט. (רביה"ק מקרעטשניף)

◆ סיפורי הוד מפי השמועה המתפרסמים לראשונה ◆

• על ידי בננה •

הרה"ח ר' יהודה ווייס ז"ל התגורר בישוב בית חלקיה היה יהודי חסידי ברמ"ח אבריו ואישיותו היה תמיד אפוף בלהט של עבודת השם, לפרנסתו עסק בעבודה חקלאית ובגידול של משקי תרנגולות שאותם היה מוכר לקצבים ולבעלי אטליז והיה בעצמו מביא את האספקה ללקוחותיו השונים.

באותם שנים שנות החמישים המוקדמות היה עדיין מחזה נפוץ לראות עגלות רתומים לסוסים נוסעים בכבישי ארץ ישראל, ובפרט אצל האנשים אשר לא התגוררו בערים רק בישובים מרוחקים שאצלם היה זה הרוב, וכך היה גם ר' יהודה נוסע וגם את המשלוחים עשה בצורה הזאת.

יום אחד קייצי יצא ר' יהודה את הכפר עם משק שלם של תרנגולות שטעונים על העגלה שרצה תחת משאה, והסוסים יגעו לגמוע את קילומטרים הארוכים עם המטען הכבד מתחת לשמש הקופחת עד שגם הם הבינו שצריכים לסיים את העבודה המפרכת עוד לפני שהמישהו מעליהם יחליט זאת בעבורם ובדרך מקורית התחילו לנער מעל עצמם את המשא.

זה לא הלך בפעם הראשונה, והבעל בית שנבהל כהוגן נישא להחזיר לעצמו את השליטה על ידי צליפות מדויקות של שוט, דבר שהעלה לסוסים עוד יותר את הצורך הדחוף להיפטר מהמשא המייגע והם התחילו בריקודים משונים ופרועים עד שהצליחו בעמל רב להפוך את כל העגלה שהתפרק על אספלט הכביש בקול רעש גדול עם כל התרנגולות שזכו כולן בבת אחת בחופש בלתי מוכר ובד בבד לזרוק את הבעל הבית שלהם מתחת לרגליהם ולא נחה זעפם עדיין והמשיכו במחול המטורף על גבו לצלילי קרקור התרנגולות שקפצו בעליזות מסביב.

התוצאות היו פטליות. ר' יהודה נשאר לשכב על הכביש עם חוסר יכולת לזוז והכאבים פלחו את לבו כל עצמות הגב שלו יצאו ממקומן וחלקן היו שבורות, דקות ארוכות עברו עד שהתמונה המשונה התקבע בנוף מסביב ועד שאנשי ההצלה שהחשו את צעדיהם למקום האירוע הבינו שלפניהם עומד מקרה קשה, ברגישות ובזריזות התחילו לטפל בו ובכוחות מוגברים העלו אותו על מטה ומשם על רכב בדרכו... הביתה, כי היה ברור להם שאין מה לעשות בבית חולים במקרה דנן.

על אם הדרך בעוד שר' יהודה גונח מכאבים עזים התפתח וויכוח בין בני המשפחה שבינתיים הספיקו להתחבר לאנשי החירום, כשבני המשפחה דורשים לקחת את אביהם אם לא לבית חולים אז שיסעו לרבי מקרעטשניף שמשכנו ברחובות, שכבר אז יצא שמו כבעל מופת עצום עם כוחות שמימיים אדירים.

אנשי ההצלה המסורים שגם הם שמעו על הפלאות שמתחוללות ברחובות אבל רצו למנוע טלטול מיותר לחולה נכנעו שלא בקלות בטוענם שלרבי לא צריך לסחוב את הפצוע ואפשר להסתפק בהזכרת שמו, אבל בסוף אחרי הפצרות מרובות סובבו את ההגה לכיוון רחובות אל בית הרבי. כאובים ודוויים השתרכו הפמליה הקטנה עם הפצוע איתם אל תוך חדרו של הרבי, בטוחים היו שגם אם הצדיק יצליח לפעול ישועה למקרה הקשה, זה ילווה במאמצים קשים מצדו ושלב החלמה מייגע תוך יסורים קשים, כלום לא דמיינו שאחרי שבן אדם נמצא במצב של ריסק אברים ועצמות עוד אפשר למצוא קיצור דרך לישועה המיוחלת.

אולם לא כך שידר הבעת פניו של הרבי שהיתה נינוחה ושלווה גם בעת שנגלה לו בבת אחת מציאות מאוד קשה של יהודי שמתפתל מכאבים מוקף עם אנשים שענן של קדרות שורה על פניהם, הרגיע את חששותיהם באמרו שזה מקרה קל וציווה שיקחו אותו הביתה מיד ושימרחו על גבו בננה מספר פעמים עד שזה יעבור, אי אפשר לתאר את עוצמת ההלם שהכה בכל הנוכחים לשמע את הרבי מנפנף את כל הסיטואציה בקלות ומצווה על תרופה אחת בלבד, ופשוטה עד כדי הליכה אחורה דורות רבים לתקופה שעדיין לא חלה על העולם את הפסוק של ואנכי אסתיר הסתר פני בעת ההוא, טרם ירד לאטמוספירה חשכות הסתר פנים שאז בימי קדם ראו תמידין כסדרם שאין טבע בעולם כלל. ואכן כך היה בדיוק רב אחרי שמרחו מספר פעמים בננות על גבו תוך ימים ספורים נרפא כליל ולא נשאר זכר למקרה המצער ואפילו כאב קל לא הטריד אותו יותר ושב לנהל חיים בריאים לאורך ימים ושנים ונפטר בשיבה טובה בשנים האחרונות וזכה לראות נחת מבנים ובני בנים שמתנהגים בדרך האבות לתפארת.

◆ קמיעה סודית ◆

מספר ידידיו ר' משה ועקנין הי"ו מה ששמע מבעל המעשה שהיה מתגורר בעיר חדרה וניהל שם עסק פרטי שהיה מניב תשואות יפות, אולם בכל מה שהיה קשור לחשבונות המס היה אי סדר גדול אצלו והוא היה מודע לכך וזה היה בשבילו טיפה מרה בתוך כוס יין מתוק.

אחרי זמן מסוים שהמתח היה סמוי אצלו ולא קיבל ביטוי במציאות, בא והגיעה גם השלב אשר יגור ממנו, כמה סוכנים סמויים שרחרחו סביב העסק שלו בשעות הבוקר של יום סתמי יצאו ממחבואם והציגו את עצמם כסוכנים של רשות המיסים וביקשו לערוך בדיקה מקיפה על החנות שלו.

כמה שזה היה לו צפוי עדיין הרגיש את המתרחש כפיצוץ עז אשר מתיז בפניו בעוצמה עננים כבדים ואדים שחורים שכובשים ללא התנגדות את כל החושים שלו עד כדי ערעור שיווי המשקל, היה

נדמה לו שזה עניין של שניות טרם יקרוס על הרצפה.

עוד בטרם החלו לבדוק לעומק כבר צפו כל הבעיות למעלה והסוכנים ראו שנפלו על כריש גדול, שום דבר לא היה לפי הספר וזה היה נראה כניסיון חובבני ומגושם להונות את מס הכנסה. ראש החוקרים הודיע לבעל הבית שהיה נראה כמקופל לשלשה חלקים שהם עוצרים עכשיו את הבדיקה, היות והתברר שמדובר פה בהונאה גדולה וכדי להעריך את ההיקף הם יחזרו כמה ימים מאוחר יותר עם מומחים כדי לעלות על כל העבירות שלו, בינתיים סגרו את החנות שלו על מנעול וברייח עם חותמות, וציוו עליו להיות נוכח בעת הביקורת הבאה.

למקרה קשה כגון דא היה ברור מאליו שאי אפשר ללכת על פחות מהכתובת הבטוחה ברחובות, וסידר לעצמו תור אצל רבינו. בהגיע השעה היעודה התייצב על עמדו בקודש פנימה ופרץ בכבי גדול הוא הרגיש שסגרו עליו מכל הכיוונים ועכשיו הוא בעצם מחכה רק לעונש הכבד שלא יתמהמה מלבוא. הרבי בשמעו במה מדובר הרצין גם הוא, ניכר עליו שההתעסקות עם אנשים בעלי בחירה ורוע לב לא תורמת לבריאות שלו.

בתנועה איטית ומחושבת לקח הרבי עט עם פתק קטן והתחיל לרשום עליו בכתב צפוף במשך זמן מה, אחרי שסיים קיפל את הפתק לארבע ומסרו ליהודי וציווה אותו למסרו לראש המבקרים בעת שיבוא והבטיחו נאמנה שהכל יהיה בסדר, ורק הזהיר אותו באזהרה חמורה לבל יעיז לפתוח את הדף כי זה יעלה לו בישועתו.

נרגש עד דמעות עזב היהודי את החצר והמתין בלב פועם לבאות, ואולם בנוגע לאזהרתו של רבינו לא עלה לו כלל נסיון קל שבקלים להפר אותה בהיותו כל כך ספוג באמונת צדיקים מוחלטת אשר לא השאירה מקום אפילו לסקרנות גרידא, הגיעה השעה היעודה ומשלחת של אנשי מס הכנסה הופיעו חמורי סבר ליד העסק ופתחו אותה כדי להתחיל באומדן ההעלמה. הבעל בית היה עסוק בתנועות כמי שדורך על קוצים עד שמשך את הפתק החוצה והגיש אותה לאיש אשר עמד בראש צוות החוקרים שהתלבט בתמהון על מעשיו, הוא לקח אותה לידי ופתח את הקיפולים בממלכתיות והתחיל להתבונן בכתב. הבעה"ב ניסה לאבחן את התגובה שלו ללא הצלחה רק ראה שהסוכן המאופק שקוע בנכתב בכל הישות שלו וזה כבר סימן לו טוב. אחרי כמה דקות קיפל ראש החוקרים את הפתק ותחב אותו עמוק בכיסו, ופנה בקול לחברים שלו ואמר להם: **הכל תקין פה אנחנו זזים ליעד הבא.** הוא הוציא את התיק של העסק הזה מילא פרטים ואחר כך חתם בחותמו המיוחדת והגיש אותו לבעל הבית המופתע אשר ראה מול עיניו דף חתום ממס הכנסה שהכל תקין אצלו.

זה היה בחודש כסליו של שנת תשכ"ד בבני ברק העיר.

תינוק חדש, יפה עיניים וטוב רואי נולד לזוג הורים מאושרים. "זהו בן זכר" בשר האב הנרגש כששב מבית הרפואה והבשורה הטובה בפיו. עד כה נולדו להם אך בנות והנה העניק להם ה' מתנה שלא ניתן לאמוד את ערכה. בן אותו יכניסו בבריתו של אברהם אבינו וילמדוהו להתפלל וללמוד ככל מצוות הבן המוטלות על האב.

כמה ימים אחרי הברית, בעוד היולדת מטפלת במסירות בתינוק הזעיר, היא מבחינה פתאום בכתמים אדומים שמכסים את כל גופו. היא מנסה להרגיע את עצמה שזה משהו בר חלוף. אך כעבור כמה שעות החל התינוק החדש מחרחר בגרונו ומשתעל בצורה מדאיגה. שיעולו הלך וגבר ונשמע כשרשרת גניחות שכל אחד מהן הרעידה את נימי הנפש של ההורים המבוהלים.

"אני רצה עימו אל הרפואה" הודיעה האם לבני המשפחה. טרופת נשימה הגיעה אל רופאת הילדים הנוודעת ד"ר קגן, שבני ברק של אותם ימים נעזרה בה רבות והכירה לה טובה. הרפואה בדקה את התינוק והחליטה שלא לקשר בין שני הדברים. רשמה שני מרשמים לתרופות: האחד משחה נגד פריחת כתמים אדומים והאחר סירופ לשיעול של התקררות. משאלו לא עזרו הציע ד"ר קגן אנטבייטיקה נגד דלקת ראות.

יומיים קריטיים חלפו. הגוף הקטן התעלם מהתרופות שקיבל. החום החל מטפס ועולה לגבהים מסוכנים. הוא אושפז בבית הרפואה תל השומר. בדיקות קדחתניות ומקיפות נערכו בו. האבחנה המדויקת הייתה מבשרת רעות: זיהום חמור בדם יחד עם דלקת ראות חריפה.

הרופא, ד"ר רותם, בעל ארשת פנים חשובה ונוקשה קרא להורים לשבת עימו לשיחה שתבהיר להם את המצב לאשורו. "בנכם הפעוט בסכנת חיים ממשית. עלינו לבצע בו שיטת טיפול נדירה של החלפת מחזור הדם. אני מציע לכם לחתום על מסמך הסכמה. אין בכלל מקום להתלבטות. זו דרך מסוכנת אמנם אבל היא היחידה שבה ניתן, אולי, להציל את חייו..."

הם חתמו בלב כבד.

"בכל זאת" מלמלה האם בעיניים מצועפות "אני רוצה לדווח לרופאה המסורה ד"ר קגן על הטיפול שעומדים לבצע בילד שלנו".

האב פנה לחפש טלפון ציבורי. לאחר ניסיונות ארוכים הצליח להשיג קשר טלפוני עם רופאת הילדים מבני ברק,

"לא, לא, לא" הצטווחה דוקטור קגן בהיסטריה כששמעה על טיפול החלפת הדם שדורש ד"ר רותם מ'תל השומר' "הם יהרגו לכם את הילד".

האב הזדעזע מצעקותיה של הרופאה שהכל נתנו בה אימון רפואי רב. ושאל מה לדעתה עליהם לעשות...

"להבריח אותו מ'תל השומר' מיד" הייתה תשובתה ההחלטית של ד"ר קגן "בואו עימה אל בית החולים 'הדסה' ב'קריה' בתל אביב. שם יתאימו לו את הטיפול הנכון לפני שיהיה מאוחר מידי".

ההורים היו מבוהלים כהוגן. פכרו ידיים במבוכה וחרדה. כאילו לא די להם במצבו הרפואי האנוש של תינוקם נפל על כתפיהם להכריע בין שני רופאים את גורלו של בנם. מצד אחד השתכנעו היטב מדבריה של ד"ר קגן שמגלה אכפתיות עמוקה ואמיתית, לעומת הקרירות המופגנת מצד ד"ר רותם, אך במשקל נגד עומד השיקול של הברחת תינוק קטן המחובר למכשירים שהם חמצן לנשימתו. לקחת אותו ולברוח זו משימה כמעט בלתי אפשרית שעלולה להסתבך ולגרום לתוצאות קשות.

בינתיים הגיע שבת וההורים נותרו בבית הרפואה 'תל השומר'. למרות שבאותה תקופה לא אפשרו בדרך כלל לשהות לצד החולה אבל בזכות עקשנותה של האם הניחו להם לשבת לסירוגין לצד תינוקם.

ויהי בליל שבת קודש, חלה הרעה משמעותית והתדרדרות במצב התינוק. בניסיון להצילו הוסיפו לו שתי מנות דם. הפעולה לא הועילה והמצב רק החמיר. האימא, חרדה לגורל בנה, הוציאה ספר תהילים קטן מתיקה והחלה שופכת תחינה ובקשה ודמעות וזלגות מעיניה. "הניחי לתפילות ואל תשגי באשליות", העיר לה פרופסור שחלף במקום ובדק את המדדים, "דבר לא יעזור התכונני לפרידה..."

היא חשה כאילו שפך הרופא על ראשה דלי עם מים קפואים. פרצה בבכי מר ומיד שבה אל תפילותיה. יאמרו הרופאים את שלהם והיא לא תתייאש מן הרחמים...

ואז לחש מישהו להורים טרוטי העיניים על הרבי הקדוש מקרעטשניף היושב ברחובות ואוסף אל ליבו הגדול צרותיהם של ישראל. אלפי ישראל כבר נושעו במחיצתו. פלאי פלאות שלא כדרך הטבע נערמים על שולחנו. מהרו אליו! פיקוח נפש יש כאן.

מיד בצאת השבת השאירו את בנם הקודח מ-42 מעלות חום ובוכה חרישית ללא הפוגה בבית החולים תחת השגחת אחות רחמניה. ברכבם הזעיר החלו בנסיעה לכיוון העיר רחובות. החורף משל אז בכיפת השמיים וגשם עז ניתך ארצה ומילא את הכבישים במים. מערכת הניקוז הייתה מזערית וחלשה ולא הצליחה להתמודד עם כמויות המים שנחתו מהשמיים הפתוחים לרווחה. מהר מאוד מצאו את עצמם שוקעים במים משל ישבו בספינה... והיות ומשוטים לא היו עימם... לא היה טעם בהמשך נסיעתם במצב כזה.

אבל ההורים הללו כעת בעיצומה של מלחמה. הם התקדמו ונעצרו. התעלמו מהעובדה שהמנוע עלול להתמלא מים ולצאת מכלל שימוש. שעות ארוכות

היו עסוקים במאמצים אדירים לבלוע בכל כמה דקות עוד כמה מטרים ספוגים במים לכיוון העיר רחובות.

ובעיצומו של לילה הם עמדו בחדר ההמתנה הגדול של רבינו. המון ממתנים עמדו וציפו בקוצר רוח לתורם. בשעה שלש לפנות בוקר, כשפעימות ליבם מאיצות והולכות מהדאגה לתינוק שהותירו על מיטת חוליו, נכנסו אל הקודש פנימה.

הרבי האיר להם את פניו. ביקשם בנועם לספר לו את המעיק עליהם. מראה פניו רענן ודרוך. חשו כאילו שיושב כאן כבר שעות רבות ומחכה רק להם. החלו לספר את הקורות עם התינוק שמצבו בין חיים להיפוכם. הרבי מקשיב ברוב קשב. לא מפספס אף פרט. כשהגיעו אל דברי הבלע של הפרופסור, התקומם הרבי והפטיר ברוגזה:

"הוא כלב! אבל הקב"ה יכול לשלוח רפואה על ידי כלבים!"...

הרבי ביקש לראות את המסמכים הרפואיים. עבר על הבדיקות והצילומים אחד לאחד וקבע שיש להשאיר את התינוק בבית החולים לקבל את המשך הטיפול שבו החלו. "אחרי שיסתיים הטיפול" הורה להם הרבי "קחו את התינוק לבדיקה אצל פרופסור 'בוגר' שהוא 'הרבי של כל הרופאים'. בעזרת ה' תביאו הביתה ילד בריא ושלם", הבטיח כשעיניו וידיו מורמים כלפי מעלה.

ההבטחה הברורה מילאה אותם שמחה גדולה והעניקה להם 'אנרגיה' מחודשת. הכבישים כבר התייבשו בחלקם. הם נסעו במהירות בחזרה לבית הרפואה לראות את שלום ילדם. הגיעו אל פתח המסדרון והאחות שהותירו להשגחה באה מולם במרוצה ובשורה בפיה:

"לא מבינים מה מתרחש כאן. הילד נרגע וישן במנוחה. החום ירד כלא היה. מעולם לא פגשנו התרחשות כזאת".

עוד באותו שבוע, ביום רביעי, שבו ההורים לביתם עם התינוק בידם. בטרם עזבו נפרדו מהצוות הרפואי ומד"ר רותם ומסרו לו מתנה: סידור תפילה עשוי מעור עם הקדשה בה כתוב 'שבזכות התפילות האלו יזכה לרפא את חולי ישראל'. הדוקטור הנכבד לא יכול היה שלא להתרגש נוכח ההשתלשלות המהירה ועיניו התלחלו. הבעת פניו העידה על שינוי בחשיבתו וגישתו אל האמונה היהודית.

משם פנו לקיים את דברי הרבי ולהיבדק אצל פרופסור 'בוגר' בתל אביב. הוא בדק את הילד בבדיקה מקיפה בסבלנות גדולה והפטיר בהנאה גלויה:

"אני מאחל לעצמי נכד כזה בריא..."

הוא אשר אומר לנו נרגשות היום הזה הרב ב', ר"מ חשוב המתגורר בעיר חרדית מרכזית בארצנו הקדושה, ומספר לנו את הסיפור המופלא הזה על עצמו:

"אני חי בזכותו הגדולה של הרבי מקרעטשניף..."

• טרם נקרא עוד דיבור ייצא •

לרגל יומא דהילולא של אדמו"ר הרה"ק ר' דוד משה זצ"ל אקדים לספר איך התחילה כל התקשרותינו לקרעטשניף.

היה זה בי"ב כסליו תש"כ. דוד שלי הזקוק כעת לרפואה שלימה "גדליה בן אסתר" לוי, הגיע עת רעייתו ללדת, הוא נכנס עימה לבית החולים קפלן ברחובות, הזמן התארך ועדיין לא ילדה, מיד החליט 'הן אני ברחובות בו מתגורר האדמו"ר הצדיק מקרעטשניף הפועל ישועות, אלך ואזכיר את רעייתי שהינה מקשת לילד'.

מיד צעד הוא קלילות אל עבר בית האדמו"ר ברחוב ההגנה, מהורהר במחשבותיו חושב הוא לעצמו 'מצויין! אני מגיע תחילת ערב בוודאי אני יהיה מראשוני הנכנסים ולא אצטרך לחכות זמן רב, אבל משהגיע לשם לא האמין למראה עיניו, חדר המתנה מלא וגדוש באנשים, ולשאלתו משיבים לו שהינם כבר ממתנים כמה שעות טובות 'אבל זה משתלם' הם אומרים בברק על העינים.

הוא לקח ספר תהלים לידו, התיישב לו בירכתי החדר והחל לומר תהלים, בשעה 4:00 לפנות בוקר הגיע סוף סוף תורו להיכנס לאדמו"ר, איך שרגליו רק דורכות על מפתן הדלת, עדיין לא הספיק להגיש בפני הרבי את הקויטל והשיח את בקשתו, נענה איליו הרבי בהינף יד 'אדון גדליה! מזל טוב! מזל טוב! נולד לך בן, אשתך צריכה אותך תלך אליה'.

'בגיל 11 עברתי את השואה' מספר גדליה 'אני מטבעי בן אדם חזק מאד, ה' חנן אותי בכוחות אדירים, שרדתי דברים קשים מנשוא בימי הזעם, אבל כשהרבי מקרעטשניף אמר לי מילים אלו, הרגשתי שאני מתמוטט-- מתמוטט מההרגשות, ממש ככה, בחיים לא היה לי הרגשה כזאת, לא האמנתי למשמע אזני, הייתי צריך איזהו קיר להישען עליו'.

כמובן שחזרתי בריצה מיד לביה"ח, ואכן קידמו את פני בקריאות מזל טוב על לידת בני.

אין ספור פעמים שמעתי מדודי גדליה את הסיפור, תמיד הוא סיפר זאת באותם מילים מדוייקות שאמר לו האדמו"ר. גדליה כמובן סיפר את דבר המעשה הנורא לבני המשפחה, ומני אז כל משפחתינו היו הולכים לרבי מקרעטשניף. ובלשונונו אומרים 'והשאר היסטוריה...'

...

• קול מבשר ואומר •

הרוח הבאר שבע'ית מכה על פני שנשארו מגולות במקצת, כששאר גופי מכוסה היטב מפני הקור בעיצומה של חורף. מהורהר כולי אני צועד בפסיעות

כבדות על רחובות באר שבע הרטובות מהגשם, מדלג מעל שלוליות הנקוות בצדי הדרכים. בנין בית המשפט מתרחק ממני אט אט, ואיתו גם התקווה האחרונה לצאת זכאי במשפט.

'תתחיל להפנים' מעיר אותי לפתע ממחשבותי העורך דין, 'לא נראה לך? אני שואל אותך, 'אפס סיכויים' הוא משיב לעברי, 'כבר שש שנים שהמשפט הזה מתנהל, אין ספור דיונים התקיימו בבית המשפט, באחד מהם גם לא - היה רוח שנושבת לטובתך, ובפרט עכשיו בדיון האחרון, עיניך ראו ואזניך שמעו לאן נושבות הרוחות, אין מה לעשות, צריך להשלים עם זה'.

'מתי מגיע הפסיקה?' אני שואל אותו, 'בשבוע שבועיים הקרובים, אבל אל תשלה בתקוות, כי אין סיכוי, חבל פסח שתתאכזב, אני כבר ניהלתי הרבה תיקים...'

העורך דין נכנס לרכבו ונעלם מהאופק. ואני גם נכנס לרכבי מכוון את דרכי היישר לקרית גת 'אצל הרבי מתקיים היום שמחת 'פדיון הבן' ראשון אצל ני'...'

...

איני יכול לחשוף את כל הפרטים. המדובר הוא שאני הוא שהגשתי תביעה כלכלית נגד מישהו מהעבודה, במחשה ראשונה שוודאי שאני הוא זה הצודק, ובוודאי אני ייצא וידי על העליונה.

שש שנים נמשך המשפט... שש שנים זה מספיק בכדי להבין שהנושא הנשפט לא היה דבר של מה בכך. שנים אלו כללו דיונים על גבי דיונים, אין ספור פעמים להתייצב בבית המשפט, והמון המון שעות של עבודה עם עורכי דין וכו' וכו'.

תחילה גם העורך דין הסכים שזה תיק קל ובוודאי אני ייצא זכאי, אבל משהחלו הדיונים ראינו שהמצב מתחיל להסתבך, ואני לא הולך לצאת מהזירה כפי שתכננת.

אין ספור פעמים הזכרתי אצל הרבי זיע"א את נושא המשפט, וכל פעם חתם הרבי 'פסח! הכל יהיה בסדר'. היו פעמים לאחר דיונים קשים שרציתי לזעוק לרבי 'רבי! איך יהיה בסדר?', אבל ידעתי אם הרבי אומר כך יהיה ולא שואלים שאלות.

השנים עוברים, ובכל דיון המצב נהיה יותר ויותר 'שלא לטובתי' בלשון המעטה. העורך דין החל לייאש אותי 'פסח! תשמע עדיף לגמור את הסיפור מה שיותר מהר, אתה יותר ויותר מסתבך, כבר אין סיכוי שהמשפט יהיה לטובתך, אין מה לעשות', 'אולי נעבור שוב על החומר?' אני אומר לו 'אולי נמצא משהו בחסדי ה' ובוזה נוכל להיתלות', 'פסח' משיב לי העורך דין 'כבר שנים שאני נמצא בתוך התיק מכיר

אותו בעל פה עם האותיות הכי קטנות שלו, אין מה לעשות...'. לומר את האמת אני כבר ג"כ התייאשתי.

הדיון האחרון התקיים בכ"א שבט תשע"ב. אולם בית המשפט בבאר שבע קיבל אותי ממש לא בצהלה ושמחה. כמו עשרות הדיונים הקודמים, וכמו שתיארתי לעצמי, גם בדיון זה נשבה הרוח לרעתי, בפחי נפש יצאתי מבית המשפט, משוחח עם העורך דין, כשהוא אומר לי 'פסח תשלים! הפסיקה תגיע בשבוע שבועיים הקרובים, זה לא הולך להיות לטובתך', אני עוד ניסתי לשאול אותו 'אולי בכל זאת יפסקו לבסוף לטובתי?', 'אין שום סיכוי' הוא אומר לי 'כ"כ הרבה דיונים וראית שאפס! כלום לא היה לטובתך, אל תשלה בעצמך שהפסיקה כן תהיה לטובתך'.

הוא נסע לדרכו. ואף אני נסעתי לדרכי בואכה לקרית גת להשתתף בשמחת הפדיון הבן לנין ראשון של הרבי, ה"ה בן אצל הרב צבי נחמן טווערסקי שליט"א חדב"ן כ"ק אדמו"ר שליט"א.

אני מגיע לשמחה. עולה לבמה וניגש לתל מזל טוב לרבי. הרבי מסמן לי בידו כשואל 'נו? מה היה?', 'אני מגיע עכשיו מבית המשפט' השבתי לרבי 'המצב בכי רע', הרבי מחייך ואומר לי 'אתה תתבשר בבשורות טובות', 'אמן' עניתי נישקתי את ידו של הרבי, ואני יורד בהלם מהבמה...

הרבי מנסה תמיד להסתיר ולהלביש את ישועותיו בדרך הטבע, והנה כעת הרבי לא רק בירך, הרבי קבע 'אתה תתבשר בבשורות טובות'...

אני רציתי מאוד לחשוב שאני לא טועה, ואכן זה היה כוונתו של הרבי, אבל לאחר דיונים של שש שנים שגם א' מהם לא היה לטובתי, ומה גם שהעורך דין שלי מנוסה מאד ואומר לי בצורה חד משמעית שאין סיכוי, זה גרם שברכתו של הרבי תיקח אותי למחוזות אחרים ככוונתו של הרבי, דהיינו שאתבשר בבשורות טובות אחרים, וה' ישלים לי את מחסורי, אבל שפיקסת המשפט יהיה לטובתי כבר לא העלתי על דעתי.

שבועיים חולפים ואני מקבל טלפון מהעורך דין. 'הנה זה הגיע' אמרתי לעצמי 'עכשיו הולך להיות סתימת הגולל על כל פרשת המשפט'. 'שלום פסח!' הוא פותח, 'מה נשמע?' הוא מתחיל בנעימות, 'אין לי כוח' אמרתי לו בקוצר ברוח 'תגיד לי את הפסיקה ושלום על ישראל'.

'אתה רוצה לשמוע?' הוא מנסה למתוח אותי, 'אתה יצאת זכאי במשפט, הפסיקה הייתה לטובתך'...

אני מנתק את השיחה מסוחרר כולי, לא מאמין למה שמעו אוזניי, והשיחה הבאה כמובן מיד לבית הרבי...

• ועיניו משוטטות בכל •

היה זה בראש חודש שבט תשע"ה. שמחה גדולה בחצה"ק. ביום זה חוגגים את מעמד החנוכה הבית לבית מדרש הגדול והחדש. לאחר מעמד ההכנסת ספר תורה נכנס הרבי לחדר קדשו ובנתיים הכינו את הביהמ"ד למעמד החנוכה הבית.

כל הקהל עמד וחכה להופעתו של הרבי בהדרתו למעמד ואף אני ביניהם. הקהל בנתיים הסתובב ושוחח אחד עם השני. לפתע ניגש אלי בחור ואומר לי 'אנחנו מאד כועסים על האדמו"ר! האדמו"ר לא בסדר!'

ברגע עצרתי אותו מדיבורו ואמרתי לו 'תשמע! האדמו"ר הוא קודש קדשים! אין לנו מושג בכלל מיהו הרבי! הרבי הוא אבא שלי, וכלל לא מעניין אותי אם אתה כועס עליו או לא, אני לא מוזן לשמוע דיבורים כאלה' חתמתי את דברי והלכתי לי לשבת בפינה אחרת. ובכך הסתיים הסיפור.

לכאורה סיפור קטנוני ולא מעניין...

שלוש שבועות אח"כ בשבת שקלים התקיימה שמחת השבת אויפרוף לנכדו חביבו של הרבי - הרב

יעקב קאהן שליט"א, אני זכיתי לשהות בשבת בצל הקודש, שבת מיוחדת ומרוממת.

בסעודת צפרא דשבתא סעד הרבי בהיכל 'תפילה למשה' יחד עם בני המשפחה וקהל האורחים שבאו לשבת, אף אני זכיתי להיות בין הסועדים.

משך כל הסעודה דיבר הרבי כדרכו בקודש בדברי תורה מתובל בסיפורי צדיקים, כשלצידו יושבים החתן והסבא 'ראש ישיבת תולדות אהרן' והמחותנים, בשולחן ישוב בני המשפחה ועוד, אני ישבתי מרוחק יותר.

לפתע באמצע הדא"ח קורא לעברי הרבי ואומר לי 'פסח! בוא הנה! אני רוצה שתשב כאן ראשון'. לא ידעתי מה לעשות עם עצמי, להתיישב ראשון לפני כולם? אבל הרבי מצווה. בלית ברירה התיישבתי ראשון בשולחן ממש סמוך לרבי, ממול פניו הק'.

הרבי המשיך בשיחת קדשו כשלפתע פונה אלי הרבי ואומר לי 'פסח! אתה שומע? אתה מבין?', 'כן' אני משיב לרבי 'אני מבין טוב אידיש', 'תשמע טוב' אומר לי שוב הרבי. כולם מסתכלים עלי מה רוצה ממני הרבי...

והרבי מסתכל עלי ואומר לי 'אתה יודע? יש אנשים שנועסים עלי!', 'מי יכול לנעוס על הרבי?' אמרתי לרבי בשאלה, 'יש אנשים שנועסים עלי' אומר הרבי, והחל לספר.

'לא מזמן נפטר כאן מישהו, ובני המשפחה רצו שאני יספיד אותו, אבל אני סירבתי בכל תוקף, הם ניסו להתעקש, אבל אני התעקשתי עוד יותר, ולכן הם בכעס גדול עלי', 'מה אעשה' המשיך הרבי 'אני לא רציתי לגזול לו זכויות מעולם הבא'...

זה היה בשיא החורף. קור אימים היה בחוץ. בכמה ימים שאח"כ ירד שלג כבד בירושלים. אבל הרגשתי שכולי נוטף זיעה...

אף אחד מהנוכחים לא הבין. רק אני הוא זה שראיתי את רוח קדשו של הרבי המפעמת בו, כשבעיניו הק' חזה את מה שבא איזה בחור לומר לי.

למפרע התברר לי שאותו בחור היה א' מבני המשפחה הנ"ל...

זכורתו יגן עלינו ועל כל ישראל אמן

לְטוֹבַת נִשְׁמַת
אדמו"ר הרה"ק ר' דוד משה
בן הרה"ק ר' אליעזר זאב זצוק"ל

לְזִכְרוֹת
אברהם ישעיה בן ציון
בן חיה גילה

להצלה בכל העניים ברוחניות
ובגשמיות, אושר ועושר
וסייעתא דשמיא מרובה אמן

זמנים לשב"ק אופק קדיש נת
הדלקת נרות: 7:30
יציאת השבת: 8:32
זמן ר"ת: 9:02

לְטוֹבַת נִשְׁמַת
אדמו"ר הרה"ק ר' דוד משה
בן הרה"ק ר' אליעזר זאב זצוק"ל

הונצח ע"י נכדו
הרב דוד משה דאזענבוים שליט"א
בן חדי"ן ראש ישיבת קרעטשניף

לְטוֹבַת נִשְׁמַת
אדמו"ר הרה"ק ר' דוד משה
בן הרה"ק ר' אליעזר זאב זצוק"ל

הונצח ע"י נכדו
הרב דוד משה דאזענבוים שליט"א
בן כ"ק אדמו"ר מטורעבישאן שליט"א

לְטוֹבַת נִשְׁמַת
אדמו"ר הרה"ק ר' דוד משה
בן הרה"ק ר' אליעזר זאב זצוק"ל

הונצח ע"י נכדו
הרב דוד משה לאווי שליט"א
בן חדי"ן רב דק"ק טאהש ווימ"ס

לְטוֹבַת נִשְׁמַת
אדמו"ר הרה"ק ר' דוד משה
בן הרה"ק ר' אליעזר זאב זצוק"ל

הונצח ע"י ידידו הנכבד
הר"ר רפאל שטיין הי"ו
ב"ד יצחק אלימלך ז"ל

לְטוֹבַת נִשְׁמַת
אדמו"ר הרה"ק ר' דוד משה
בן הרה"ק ר' אליעזר זאב זצוק"ל

הונצח ע"י ידידו הנכבד
הר"ר שלמה פולמאן הי"ו

לְטוֹבַת נִשְׁמַת
אדמו"ר הרה"ק ר' דוד משה
בן הרה"ק ר' אליעזר זאב זצוק"ל

הונצח ע"י ידידו הנכבד
הר"ר שמעון דייזיס הי"ו
חבר מועצת העיר

לְטוֹבַת נִשְׁמַת
אדמו"ר הרה"ק ר' דוד משה
בן הרה"ק ר' אליעזר זאב זצוק"ל

הונצח ע"י ידידו הנכבד
הר"ר אשר ישראל הי"ו
לזכות בנו דוד משה נ"ו

לְטוֹבַת נִשְׁמַת
אדמו"ר הרה"ק ר' דוד משה
בן הרה"ק ר' אליעזר זאב זצוק"ל

הונצח ע"י ידידו הנכבד
הר"ר אשר ישראל הי"ו
לזכות בנו דוד משה נ"ו

לְטוֹבַת נִשְׁמַת
אדמו"ר הרה"ק ר' דוד משה
בן הרה"ק ר' אליעזר זאב זצוק"ל

הונצח ע"י ידידו הנכבד
הר"ר ישראל מוזס הי"ו

לְטוֹבַת נִשְׁמַת
אדמו"ר הרה"ק ר' דוד משה
בן הרה"ק ר' אליעזר זאב זצוק"ל

הונצח ע"י ידידו הנכבד
הר"ר אשר ישראל הי"ו
לזכות בנו דוד משה נ"ו

לְטוֹבַת נִשְׁמַת
אדמו"ר הרה"ק ר' דוד משה
בן הרה"ק ר' אליעזר זאב זצוק"ל

הונצח ע"י ידידו הנכבד
הר"ר אשר ישראל הי"ו
לזכות בנו דוד משה נ"ו

לְטוֹבַת נִשְׁמַת
אדמו"ר הרה"ק ר' דוד משה
בן הרה"ק ר' אליעזר זאב זצוק"ל

הונצח ע"י ידידו הנכבד
הר"ר שמעון ועקנין הי"ו
לזכות בנו דוד משה נ"ו

לְטוֹבַת נִשְׁמַת

רבינו דקדוש והטהור מופת הדור
והדרו פועל ישועות בקרב הארץ

אדמו"ר ר' דוד משה
בן אדמו"ר ר' אליעזר זאב

זצוקללה"ה

זכותו יגן עלינו ועל כל ישראל אמן

הונצח ע"י
כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

ניתן לקבל את הגיליון
בכל שבוע במייל
להירשם לרשימת התפוצה
4499684@gmail.com

וכן ניתן למסור דברי
אלוקים חיים, עובדות,
תיעודים מרבותני
דקדושים.

וכן ניתן בכל שבוע להנציח
לע"נ או לזכות ולהצלות

בברכה מערכת
"נועם זיון"